

Lord Luster

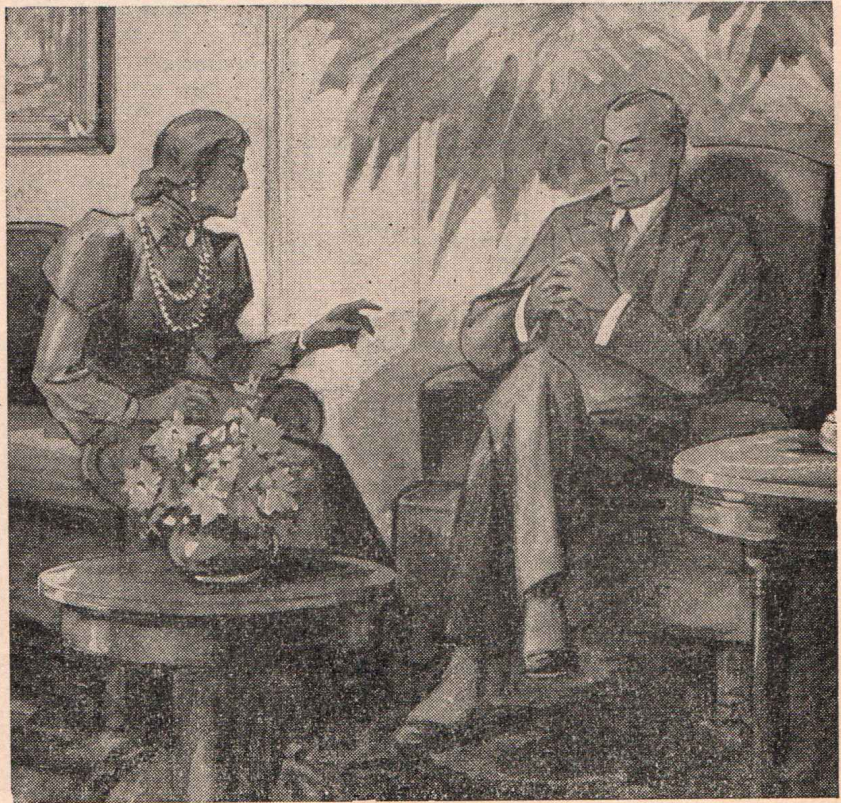
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET HUIS AAN DE WALLETJE

N° 2526

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het huis aan de walletje

HOOFDSTUK I

HET BAL BIJ LORD DEVONPORT

Op de Winchester Road te Londen heerste op zekere avond grote drukte. Het was nog in de dagen der equipages, ofschoon men ook reeds vele automobilisten zag, die de meer vooruitstrevende rijkdom zich had aangeschaft.

De drukte concentreerde zich in de onmiddellijke omgeving van het grote fraaie huis van Lord Vivian Devonport, hertog van Bradmore, die op de avond een soirée gaf, waarop tal van gasten waren uitgenodigd, die nu in rijtuigen, auto's en taxi's arriveerden.

De twee deuren, die toegang tot het huis verleenden, stonden wijd open, en van de straat af kon men

een blik werpen in de schitterend verlichte hall, waar rijk uitgedoste bedienden druk bezig waren de kleren in ontvangst te nemen van de gasten, die binnen kwamen.

Het hoge vergulde hek, dat de tuin omsloot, stond eveneens wijd open, zodat de rijtuigen en auto's op konden rijden tot voor het lage bordes, om daar de inzittenden af te zetten, vervolgens om het huis heen te rijden, en dan door een hek aan de achterzijde te vertrekken.

Alles was nauwkeurig georganiseerd en verliep zonder enige hapering.

Achter in de hall leidde een dubbele trap, in twee bogen naar de

eerste verdieping en een brede gaanderij, met een gebeeldhouwde balustrade, waarvan enige kostbare wandtapijten afhingen, tafereelen uit de kruistochten voorstellende en welke van geslacht op geslacht van de ene Devonport naar de anderen waren overgegaan.

Tussen de beide helften van de trap was een geweldig grote schouw gebouwd, die thans echter geen dienst deed, want het was een warme avond.

Hier en daar stonden gemakkelijke fauteuils, en aan de voet van de trap stonden ter weerszijden twee fraai bewerkte, koperen harnassen, daterend uit het begin van de vijftiende eeuw.

Een der zijkamers was ingericht als vestiaire en hier wachtten een paar bedienden, onder toezicht van de butler, de gasten af, teneinde jassen, mantels en hoeden in bewaring te nemen.

Op de brede gaanderij werden de gasten begroet door Lord Devonport in persoon, of door zijn echtgenote, Beatrice, een nog knappe vrouw, ondanks haar vijftig jaren.

Een eind verder op de gaanderij stonden de brede deuren van de grote balzaal, waar zich reeds een groot aantal gasten bevonden, wijd open.

Op een estrade had een orkest van twaalf man plaats genomen, hetwelk dansmuziek, zowel de gangbare als de meer moderne ten gehore bracht.

De zaal was schitterend verlicht door drie elektrische lichtkronen, die van het plafond afhingen.

Door twee zijdeuren kon men in de souperzaal komen, en ook in een klein nevenvertrek waar een koud buffet was aangericht voor hen, die niet tot het souper waren uitgenodigd en die niettemin de inwendige mens wilden versterken met een hartig hapje.

In een aantal koelers werden flessen champagne op temperatuur gebracht, en twee bedienden waren alleen aangewezen, de gasten die het

wensten, van het kostelijk nat te bedienen.

Daar Lord Devonport gerangschikt werd onder de meest vooruitstrevende mannen van zijn tijd, behoorden zijn gasten ook tot ver uiteenlopende kringen der maatschappij.

Men zag zowel Hogerhuisleden als journalisten, schrijvers, ministers, geneesheren en kunstenaars op allerlei gebied.

Ook schitterden er vele uniformen van de land- en van de zeemacht.

De dames droegen natuurlijk allen avondjurken of galakledij, en velen hadden hun gehele schat aan diamanten aan hals en armen.

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen de deftige butler, die aan de zaalingang stond, met zijn staf op de grond stampte en met stentorstem aankondigde:

— Zijne Hoogheid de Radjah van Sholapur.

Aller ogen wendden zich naar de ingang, waar op dat ogenblik de gedaante zichtbaar werd van een slank, krachtig gebouwd man, met een enigszins somber, donkerbruin gezicht, een volle zwarte knevel en gekleed in het gewaad van zijn land.

Hij droeg een wit zijden overkleed, dat bijna tot aan de knieën reikte, en om het middel was dichtgesnoerd met een zijden gordel, enige malen om het lichaam gewonden en op de linkerheup in een paar sierlijke kwasten neerhangend.

Daaronder was een pantalon te zien, eveneens van witte zijde, met een brede zilveren bies.

De voeten waren gestoken in mullen van juchtleider, waarvan de punten een weinig waren omgekruld.

Op het hoofd droeg de Radjah van Sholapur een sierlijk gewonden hoofddoek, die door spotters wel eens een koud compres werd genoemd.

Verder droeg hij een keten met grote gouden schakels om de hals, waaraan de orde van de Witte Ollifant was bevestigd, en voor het overige was zijn borst bezaaid met rid-

derorden, waaronder een grote ster, bestaande uit diamanten en robijnen.

Het geheel maakte een indruk van overdadig schittering, en er ging een zucht van bewondering door de zaal, — vooral onder de dames.

Alsof hij zich volkomen onbewust was van de indruk die hij gemaakt had, schreed de Radjah met trotse houding door de zaal, op enige passen afstand gevolgd door zijn secretaris, een inlander van hoge geboorte, die hem met een aantal bedienden naar Londen vergezeld had.

Onder de gasten, die de Indiër vol belangstelling met de ogen volgden, bevonden zich twee heren, die niet ver van de deur naar de buffetzaal tegen de muur van de balzaal geleund stonden, half verborgen door een grote palm.

De ene had een krachtig getekend, enigszins zwaarmoedig gelaat, waarop echter nu en dan een spottende glimlach verscheen, die de grote grijze ogen een ogenblik deed schitteren.

Het volle haar, eenvoudig achterover gekamd, begon aan de slapen een weinig te grijzen, maar de kaarsrechte, gespierde gestalte bewees dat deze man zijn lichaam krachtig en lenig hield, door veel aan sport te doen.

Zijn metgezel was veel jonger, vijf of zes en twintig jaar wellicht, en had een rond blozend gezicht waarin een paar heldere, blauwe ogen schitterden.

Deze twee mannen waren John Raffles, de lang en vruchteloos door Scotland Yard gezochte gentleman-inbreker, alias de Grote Onbekende, en diens onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Natuurlijk was hij hier in dit huis niet in die hoedanigheid ontvangen.

Hij had een uitnodiging gekregen als Lord William Aberdeen, en Charles Brand fungeerde in die kwaliteit als zijn secretaris.

Zij volgden beiden met hun blikken de Indiër op diens weg door de

zaal, waar hij als een komeet van de eerste grootte verschenen was, tot Brand op zachte toon opmerkte:

— Je hebt er niet te veel van gezegd, Edward, de diamanten van dat bruine heerschap zijn inderdaad fabelachtig.

— Dat zijn we dus met elkaar eens, zei Raffles glimlachend. Ik geloof niet dat er hier in Londen twee personen zijn, die kunnen bogen op een verzameling, als waarvan onze vriend ons hier een gedeelte vertoont.

— Wat? riep Brand verbaasd uit. Een gedeelte? Is dat dan nog niet eens alles?

— O, neen, het lijkt er niet op. Ik heb me de moeite gegeven, alle ordeteken, die hem zijn geschonken, op te tellen, en kom tot het aantal vier en twintig, waaronder enorme sterren en linten, die hij bijna nooit draagt.

— Hoe is de man toch aan al die prachtige zaken gekomen? vroeg Brand verbaasd.

— O, dat gaat voor gekroonde hoofden nogal gemakkelijk, antwoordde Raffles glimlachend. Onze man was zelf nog al gul met het verlenen van ridderorden van zijn eigen land, en — de ene dienst is de andere waard. Hij heeft bijna alle hoven van Europa en bovendien een groot aantal in het verre oosten bezocht, en hij is daar goed bedacht.

— Hoe komt hij eigenlijk hier verzeild?

— Wel, ik geloof dat de Engelse regering haar wens te kennen heeft gegeven, eens een paar zogenaamde onafhankelijke vorsten van India, dat toen nog Engels Indië heette, hier te zien. De regering heeft zich zeker zelf willen overtuigen in hoe verre zij nog kon rekenen op hare leenmannen daarginds. Om die reden vertoefte er nu een drietal van deze Radjahs in ons land. Een hunner is hier in de zaal, de anderen maken een tournee en krijgen onze maritieme en militaire instellingen

en onze munitiefabrieken te zien, om een goed denkbeeld van onze macht mede naar hun haardsteden terug te nemen.

— En de diamanten die de Radjah draagt?

— Die zijn slechts in zekere zin zijn eigendom; — zij vormen de

kroonjuwelen en hij is volgens eeuwenoude overlevering verplicht, ze aan zijn opvolger over te dragen, — verondersteld natuurlijk, dat zij niet tussentijds door een of andere oorzaak wegraken. Zij zouden bijvoorbeeld kunnen worden gestolen.

HOOFDSTUK II

EEN MYSTERIEUS VOORVAL

Raffles had zijn stem zo zeer laten dalen bij het uitspreken van deze laatste woorden, dat Brand hem slechts met moeite kon verstaan.

Maar hij wist waarom zijn vriend, op het bal van Lord Devonport was verschenen, en hij raadde dus meer dan hij hoorde wat Raffles zei.

Hij liet eveneens zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zei:

— Zou je denken dat het mogelijk is, in deze volle zaal een paar van die grote diamanten te... hm... nu laten we maar zeggen, te doen verdwijnen?

Raffles knikte bevestigend met het hoofd, en antwoordde:

— O, jawel, de meeste zijn met dunne zilverdraadjes aan het costuum vastgehecht; het zal niet moeilijk zijn er een of twee los te trekken of te knippen, en te verwijderen voordat de bezitter het verlies gemerkt heeft. Maar wij zullen nog een uurtje wachten, want het moet eerst nog een weinig voller worden. Apropos, je weet, dat ik niets om dansen geef en ik weet, dat jij wel van een dansje houdt. Laat je dus door mij vooral niet tegenhouden. Ga gerust je gang; er zijn hier lieve meisjes genoeg, waaruit je een keuze kunt maken. Ik zal in die tijd eens een kijkje nemen bij het buffet; dat lokt me meer aan dan dat springerig ge-

doe, waarvan ik duizelig word.

Brand verwijderde zich lachend en hoofdschuddend en Raffles zocht zijn heil in de souperzaal, waar hij de conversatie aanknoopte met een sneetje getruffeerde kalkoen, besproeid met een glas voortreffelijke Rijnwijn.

Hij vertoefde daar nog niet lang, toen Raffles plotseling het hoofd ophief.

Zijn aan alle mogelijke geluiden gewend gehoor had een eigenaardig geluid opgevangen, verschillend van het geschuifel der honderden voeten, en dat klonk als het geruis van een verre branding op het strand.

Een ogenblik kwam het hem zelfs voor alsof de muziek had gezwegen, maar deze zette nu opnieuw in.

Het voetengeschuifel had echter opgehouden, terwijl het geroezemoes der stemmen integendeel hoe langer hoe sterker werd.

Nieuwsgierig begaf Raffles zich naar de grote balzaal, en zag tot zijn verwondering daar verscheidene personen druk door elkaar lopen, terwijl de gastvrouw met een bleek gelaat stond te praten met de Radjah van Sholapur, die hoog opgericht voor haar stond, zijn gelaat in een sombere plooi, en de dunne lippen opeengeknepen.

Raffles greep een zijner kennissen

van de Windsor club, waarvan hij vice-president was, en die hem juist wilde passeren, bij de arm en vroeg:

— Wat is er toch gebeurd, dat de helft der gasten hier rondloopt, alsof zij radeloos zijn?

— Praat mij er niet van, mylord, zei de aangesprokene. De Radjah van Sholapur is bestolen.

— Wát zeg je daar? riep Raffles uit, die geen verwondering behoefde te veinzen. Wat mist hij dan?

— Een zijner grootste diamanten. Een steen ter waarde van minstens twintig duizend pond. Een steen, groter dan een duivenei.

Voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, was zijn kennis door gelopen, misschien wel om zo gauw mogelijk dit huis te verlaten, voor er politie aan te pas zou komen.

Er verscheen een eigenaardige trek op het gelaat van Raffles; hij wist wel wie de steen op dit ogenblik in zijn bezit zou hebben.

Nu hoop ik maar, dacht hij, dat Brand bijtijds de plaat heeft kunnen poetsen. Het is een kranig stukje van hem en hij heeft mij er zeker mee willen verrassen.

Maar juist op dat ogenblik verscheen op enige afstand zijn vriend, die met een ongerust gezicht naar hem scheen te zoeken.

Toen Brand hem eindelijk in het oog had gekregen, drong hij snel door een aantal heen, nam Raffles onder de arm en voerde hem naar een stil plekje.

— Ik vind het erg onvoorzichtig van je om hier te blijven, zei hij op fluisterende toon. Misschien worden wij allen wel gefouilleerd. Of heb je het ding ergens goed verborgen?

Raffles bleef stokstijf staan en keek Brand in de hoogste verbazing aan, alsof hij zijn woorden niet verstond.

Toen zei hij zacht:

— Nu begrijp ik er helemaal niets meer van; heb jij de steen dan niet?

Nu was de beurt aan Brand om Raffles verbaasd aan te kijken.

— Toen ik het hoorde, dacht ik direct, dat jij de diamant had ingepikt, fluisterde hij.

— En ik heb juist hetzelfde van jou gedacht, zei Raffles. Maar voor de drommel, als wij geen van beiden het gedaan hebben, wie heeft het dan gedaan?

— Dat vraag ik me ook af. Wie is er zo onbeschaamd geweest, om onder je duiven te schieten?

— We kunnen moeilijk van onbeschaamdheid spreken, want de dief heeft hetzelfde gedaan, wat ik van plan was te doen. Maar in ieder geval heeft het nogal beroering verwekt, antwoordde Raffles. Zij lopen tenminste allen door elkaar alsof zij hun hoofd zijn kwijtgeraakt, en de Radjah schijnt de enige te zijn die zijn kalmte heeft bewaard.

Inderdaad stond de Indiër nog op dezelfde plek, met de armen over de borst gekruist, met zijn secretaris naast zich.

Zijn gelaatskleur scheen alleen een weinig lichter te zijn geworden en zijn donkere ogen hadden een dreigende uitdrukking.

Op dit ogenblik baande de oudste zoon van Lord Devonport, de honorable Philip Bradmore, zich een weg door de gasten.

De jongeman was zeer bleek en scheen volkomen de ernst van het geval te beseffen.

Hij had reeds de politie opgebeld en wendde zich nu tot de hoge gast van zijn vader.

— Vergun mij Uwe Hoogheid, dat ik u naar een ander vertrek begeleid, waar gij beter in staat zult zijn, op uw gemak aan de politie de nodige inlichtingen te verstrekken.

De Indiër wendde zijn gelaat langzaam in de richting van de jongeman, en zei:

— Die inlichtingen kunnen zeer kort zijn, en ook in deze zaal worden gegeven, sir; men heeft mij een diamant ontstolen — de grootste van mijn collectie en tevens de kostbaarste. Dat is alles.

— Maar hebt gij niet iemand in uw nabijheid gezien, die hem u heeft kunnen ontnemen? drong de jongeman aan. Hebt gij in het geheel geen vermoeden? Kunt gij de diamant misschien verloren hebben?

De Radjah van Sholapur haalde heel even de schouders op, en zei:

— Hier ziet gij het zilverdraadje, waarmede de diamant bevestigd was. Gij kunt duidelijk zien, dat het is doorgeknipt; ik kan de diamant niet verloren hebben.

— Wanneer herinnert gij u, dat gij hem het laatst had, ging Philip voort.

— Nog geen kwartier geleden, sir.

De jongeman maakte een wanhopig gebaar en mompelde:

— Dat het nu juist in ons huis moet gebeuren.

— Was de steen van grote waarde, Hoogheid?

— Van zeer grote waarde, sir, antwoordde de Radjah. Ik wil er u tevens aan herinneren dat deze diamanten eigenlijk niet mijn persoonlijke eigendommen zijn. Ik draag ze, zolang ik aan het bewind blijf, maar ik ben verplicht er voor te zorgen, dat alle juwelen, welke ik van mijn vader erfde, onverminderd overgaan in het bezit van mijn opvolger. Laat ik dus mogen zeggen, dat er voor mij alles aan gelegen is, de diamant terug te krijgen.

— Wij zullen natuurlijk alles in het werk stellen, om de steen weer in handen te krijgen, hernam Philip. Ik vrees echter, dat dit niet gemakkelijk zal gaan. De dief kan er wel direct mee van door zijn gegaan.

— Ik geloof dat er maar één mogelijkheid bestaat om dat te weten te komen, zei de Radjah. De steen moet mij in deze zaal ontstolen zijn, welnu, laat de deuren sluiten en alle aanwezigen fouilleren.

De jongeman maakte een gebaar van schrik en riep uit:

— Dat kunnen wij toch niet doen, Hoogheid. Zo iets is onmogelijk. Vergeet niet, dat onder onze gasten

ministers, hogehuisleden, rechters, een groot aantal edellieden en achterswaardige personen uit de hoogste kringen zijn. Wij zouden ons eenvoudig blameren, als wij hen aan een onderzoek wilden blootstellen.

De Radjah haalde de schouders op, maar zei niets.

Zijn secretaris wendde zich tot hem en zei op zachte toon enige woorden in het hindu tot hem, waarna de beide Indiërs zich naar een klein vertrek begaven, voorafgegaan door Philip Bradmore.

Even later arriveerde een inspecteur van politie in gezelschap van twee detectives.

Zij werden dadelijk in het vertrek gelaten, waarheen de Radjah zich begeven had en die hen zittende ontving, alsof hij een audiëntie verleende.

Een van de twee detectives was James Sullivan, op dat ogenblik zeker de beste speurder van Scotland Yard, de rechterhand van hoofdinspecteur Baxter, en die reeds naam had gemaakt door zijn schranderheid en speurzinn.

Hij was een krachtig, breedgeschouderd nog jonge man, met donker grijze ogen en een hoog intelligent voorhoofd.

Hij wendde zich aanstonds tot de Radjah en vroeg:

— Beg your pardon, Uwe Hoogheid, als ik u een vraag stel, welke u wellicht reeds gedaan is: — acht gij het absoluut onmogelijk, dat de diamant u niet ontstolen is, maar dat gij hem verloren hebt?

In plaats van rechtstreeks te antwoorden, stond de Radjah op, en toonde Sullivan het eindje zilverdraad, dat op zijn witte tunica zichtbaar was.

— Geloof gij, dat men een diamant kan verliezen, die aan zulk een sterk zilverdraad is bevestigd, sir? vroeg hij koel. Overtuig u zelf, dat de draad met een kniptang of een scherpe schaar is doorgeknipt.

Sullivan boog zich voorover en be-

keek het eindje zilverdraad aandachtig.

Toen richtte hij zich weer op en zei:

— Inderdaad Hoogheid, het zilverdraad is doorgeknipt, daaraan kan niet getwijfeld worden. Zoudt gij zo goed willen zijn, mij te antwoorden op de vraag, of gij niemand in uw nabijheid hebt gezien, die u verdacht voorkwam?

— Uw vraag klinkt wel wat zonderling, sir, antwoordde de Radjah, steeds even koel. In het huis van een adellijke gastheer verwacht ik natuurlijk geen personen in mijn nabijheid te zien, die mij verdacht voorkomen. Ik meende hier even veilig te zijn, als in mijn eigen residentie.

Philip Bradmore mengde zich nu in het gesprek, en zei:

— Het is helemaal niet zeker, dat de diefstal door een der gasten is gepleegd. Een der bedienden kan immers wel de schuldige zijn.

— Dat komt mij ook niet onwaarschijnlijk voor, sir, liet Sullivan zich horen. Kunt gij mij zeggen, of hier van avond alleen de vaste bedienden van het huis hebben gewerkt?

— Er waren ongeveer tien bedienden bijgehuurd, inspecteur, antwoordde Philip Bradmore. Er zijn zes vaste mannelijke bedienden, maar dat zou natuurlijk lang niet genoeg zijn geweest om zulk een groot aantal gasten te bedienen.

— Wie neemt die extra bedienden aan? vroeg Sullivan verder.

— De butler, Brigss.

— Is hij al lang bij u in dienst?

— Zeventien jaar. Hij heeft mij als kind op schoot gehad. Ik zou eerder mijzelf verdenken, dan die brave oude man.

— Neemt hij bij zulke gelegenheden altijd dezelfde mensen aan?

— Meestal wel, maar soms is er wel eens een ziek, of op andere wijze verhinderd, en dan moet hij wel iemand anders nemen.

— Wie levert hem die bedienden?

— Een verhuurkantoor.

— Zo'n kantoor beschikt natuurlijk slechts over personen, voor wie het kan instaan, zei Sullivan nadenkend. En toch geloof ik, dat wij onder de bedienden zullen moeten zoeken.

De Radjah die tot dusverre op enige afstand was blijven staan alsof hem de zaak niet aanging, deed nu een stap naar voren, en zei:

— Bediende of gast, ik reken er vast op, dat de diamant terug gevonden wordt. Ik loof een premie van duizend pond sterling uit, aan degene, die aanwijzingen kan geven, welke leiden tot de arrestatie van de dief of de ontdekking van mijn eigendom. Als ik zonder die diamant naar Sholapur zou moeten terug keren, zou ik niet voor de gevolgen kunnen instaan.

Philip Bradmore mompelde iets tussen de tanden, maar zei geen woord.

Hijzelf begreep maar al te goed de toestand, waarin de Radjah zich bevond.

Philip Bradmore wendde zich weer tot Sullivan en vervolgde:

— Namens mijn vader voeg ik nog vijf honderd pond bij dit bedrag, inspecteur. Die diamant moet tot iedere prijs worden terug gevonden.

— Wij zullen natuurlijk ons uiterste best doen, sir, zei Sullivan, maar ik moet u er op wijzen, dat het natuurlijk uitgesloten is, dat wij nu nog de gasten zouden laten fouilleren, afgezien van de opschudding, welke door zulk een maatregel zou worden veroorzaakt. Als de steen inderdaad door een der gasten is gestolen, dan is die gast er natuurlijk reeds lang mee verdwenen, dadelijk nadat hij de roof had gepleegd. Staat er een portier aan de voordeur?

— Ja zeker, en er zijn ook nog een aantal bedienden in de buurt.

— Dan zouden wij hen kunnen vragen, welke personen er zijn vertrokken, tussen een tijdstip, ongeveer drie kwartier geleden en nu.

— Het is te proberen, zei Philip Bradmore, zonder veel geestdrift, maar ik vrees, dat het niet veel resultaat zal opleveren, want er zijn juist in die tijd vrij veel gasten vertrokken, die niet voor het souper waren uitgenodigd.

— Wij moeten in ieder geval iets van hen te weten zien te komen, zei Sullivan vastbesloten.

Hij maakte een buiging voor de Radjah en verliet het vertrek, door zijn collega op de voet gevolgd, terwijl Philip Bradmore hen voorging.

Sullivan wendde zich in de hall het eerst tot de portier en vroeg hem:

— Zoudt gij mij kunnen zeggen, Briggs, welke gasten het laatste uur vertrokken zijn? Kent gij ze bij naam?

De man keek Sullivan ietwat verwonderd aan.

— Daar zou ik niet graag bevestigend op willen antwoorden, inspecteur. Ik ken er een aantal bij naam, maar lang niet allen.

— Zijt gij hier reeds lang in dienst?

— Zeven jaar, inspecteur.

— Zoudt gij bijgeval ook kunnen zeggen, hoeveel er in de laatste drie kwartier vertrokken zijn?

— Zeker wel vijftig, inspecteur, antwoordde de man, maar ik zou met geen mogelijkheid kunnen zeggen, wie het geweest zijn, op vijf of zes

misschien na.

Sullivan haalde teleurgesteld de schouders op, en zei:

— Ik dacht het wel. Maar noem mij in ieder geval de namen van de heren, die gij herkend hebt.

— Lord Sundringham, Lord Mericourt, Sir Marlborough, dokter Silly, professor Bone en de Minister van Binnenlandse Zaken, somde de man op. Bij rustig nadenken, zou ik er misschien nog wel een paar meer kunnen noemen.

Sullivan wisselde een blik met Philip Bradmore, die naast hem stond.

— Er is natuurlijk geen sprake van, dat een der genoemden zich aan de diefstal van de diamant heeft schuldig gemaakt, zei hij.

Intussen bleven de meeste gasten haastig vertrekken, daar zij blijkbaar liever niets te maken hadden met deze onaangename geschiedenis, waarvan zij de betekenis even goed begrepen als de zoon des huizes.

Men moest dus wel alle hoop laten varen, dat de diamant zich nog in huis zou bevinden.

Er was niets aan te doen; er zou een zeer langdurig en tijdrovend onderzoek moeten worden ingesteld, terwijl de Radjah van Sholapur voornemens was, reeds over vijf dagen naar zijn land te vertrekken, waarvoor alles al in gereedheid was gebracht.

HOOFDSTUK III

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING

Er was een dag verlopen sedert de verdwijning van de diamant.

Daar de spoedige ontdekking van de dief dringend noodzakelijk was wegens het aanstaande vertrek van de Radjah van Sholapur, werd het

gehele raderwerk der politie in beweging gebracht, en reeds dezelfde nacht begon een onderzoek op grote schaal, waaraan een groot aantal detectives deelnam.

Raffles had de dag na de diefstal

van de diamant een onderhoud gehad met Lady Bradmore, waarbij hij haar aanbood assistentie te verlenen bij het opsporen van de vermiste steen, welk aanbod zij gaarne accepteerde, omdat ook zij er van overtuigd was, dat er voor de particuliere carrière van haar echtgenoot alles aan gelegen was, dat de diamant terecht kwam.

Het spreekt vanzelf, dat ook menig particulier detective, aangelokt door de hoge premie, zijn speurtalent aan het werk had gezet, in de hoop, de vijftien honderd pond sterling machtig te worden.

Alle bedienden van Lord Devonport waren aan een langdurig verhoor onderworpen, evenals de extra gehuurde bedienden.

Op het bureau, waar de bedienden door Brigss, de butler, waren aangenomen, werd een nauwkeurig onderzoek ingesteld naar de antecedenten van de elf gehuurde bedienden.

Acht daarvan oefenden dit beroep reeds tientallen jaren uit, en hadden nooit enige reden tot klachten gegeven.

De drie anderen waren nog niet zeer lang in het vak, één zelfs pas drie maanden, maar allen hadden blijk gegeven, zeer goed voor hun taak berekend te zijn, en hadden vroeger dienst gedaan als kamerbediende of kelner.

Niettemin werd bij hen allen huiszoeking gedaan, hetwelk evenwel in het geheel geen resultaat opleverde.

De diamant was en bleef onvindbaar.

De grote dagbladen bevatten nog dezelfde ochtend een uitvoerig verslag van het gebeurde en vooral de bladen van de oppositie lieten doorschemeren, dat het zaak zou zijn, de diamant terug te vinden, wilde men niet de vriendschap verspelen van een machtig Indisch potentaat.

Als het een diamant had gegolden, die bepaaldelijk zijn eigendom geweest was, dan zou de hele zaak

zeker minder te beduiden hebben gehad, maar de steen behoorde tot de kroonjuwelen van Sholapur, en dat veranderde de gehele kwestie.

Naar alle richtingen waren de speurders uitgetrokken, en enige waren zelfs in alle stilte en in het geheim naar Amsterdam en Antwerpen gereisd, om daar de eigenaars der grote slijperijen in te lichten met het verzoek, dat zij in geen geval een steen ter omwerking zouden aannemen, waarvan zij een uitvoerige beschrijving ontvingen.

Dit werd gedaan, omdat het als bijna zeker mocht worden beschouwd, dat de dief zou trachten, zijn buit een andere vorm te laten geven, daar deze anders voor hem zo goed als geen waarde had.

Naar alle hoeken der wereld werden reeds beschrijvingen van de diamant gezonden, hetgeen door de pers reeds wereldkundig was gemaakt, zodat men niet meer mocht hopen, dat de dief, zich zeker wanend van zijn zaak, een vergissing zou begaan, en de diamant, zonder meer zou trachten te verkopen.

Ook moest er rekening worden gehouden met de helers, de opkopers van gestolen goed, die zich nog wel eens zouden bedenken, voor zij een diamant kochten, waarvan de beschrijving in alle grote bladen ter wereld had gestaan.

Een aantal particuliere detectives had een bezoek gebracht aan het hotel, waar de Radjah van Sholapur logeerde, waar zij waren ontvangen door diens secretaris, Feth Ale.

Na dat er een stuk of zes te woord waren gestaan, vond de Indiër, het meer dan genoeg, en verwees de overigen naar Scotland Yard, waar de heren alle gewenste inlichtingen konden krijgen.

Aldus stonden de zaken in de ochtend van de dag, volgende op het bal bij Lord Devonport, toen Raffles en Brand tegenover elkander zaten in een fraai gemeubeld vertrek van hun huis in de Cromwell Street.

Zij hadden tamelijk laat ontbeten, daar zij nog geruime tijd hadden vertoefd op de plek waar de diefstal was gepleegd, en voor hun doen laat waren opgestaan.

— Ja, het is een eigenaardige zaak, amice, begon Raffles. Ik gevoel mij als de dupe van het geval. Alles wel beschouwd, had ik die diamant voor mijzelf bestemd of een andere, minstens even groot. Je zult moeten toegeven, dat het een grote teleurstelling voor mij is.

— Ik voel met je mee, Edward, zei Brand, maar als je die diamant inderdaad te pakken had kunnen krijgen, dan was er toch in wezen niets aan de zaak veranderd, en zou men in Downing Street even pijnlijk verlegen zijn met deze kwestie als nu het geval is.

— Ik geef je de verzekering, Charles, zei Raffles, dat me dit het minste kan schelen. Sholapur is een der welvarendste domeinen en kan zulk een diamant best missen, ook al ware hij honderdmaal kostbaarder.

— Maar die diamant maakt immers deel uit van de kroonjuwelen.

— Wat zou dat? hernam Raffles, terwijl hij een sigaret opstak. Reden te meer, om te betreuren dat ik in mijn opzet gefaald heb. Die kroonjuwelen hebben geen nut hoegenaamd... Zij sieren reeds eeuwen de borst van de een of andere bruine potentaat, zonder enig ander doel dan de majesteit van het erfelijk gezag te demonstrenen, en als er niets tussen ware gekomen, zou dat nog vele eeuwen zo voortduren. Is het dan niet veel beter, dat aan die juwelen een andere, veel nobeler bestemming gegeven wordt? Bedenk eens, wat men al niet kan doen met de opbrengst van slechts één der diamanten, waarmee deze Radjah pronkt. De man looft duizend pond sterling uit, alleen om de steen weer in zijn bezit te krijgen — duizend pond, voldoende om er drie huisgezinnen een jaar van te laten leven.

— Inderdaad, maar wat geeft het

of wij er al over praten, de kans is voor ons nu immers toch verkeken! riep Brand uit. Men is ons vóór geweest en wij zullen er ons in moeten schikken.

— Dat vrees ik ook, amice, zei Raffles met een spijtig gezicht, en ik zal de dief, wie hij dan ook geweest moge zijn, niet spoedig vergeven. Natuurlijk worden de juwelen nu dubbel goed bewaakt, en wij behoeven geen poging te doen, ze in ons bezit te krijgen.

— Heb je er enig denkbeeld van, hoe de diefstal gepleegd kan zijn?

— Neen, maar dit staat vast; er moet iemand van de drukte gebruik hebben gemaakt, om de Radjah zeer dicht te naderen, om vervolgens snel en handig het zilverdraad door te knippen, waarmee de diamant op zijn gewaad was bevestigd.

— De vraag is maar: Wie?

— Op die vraag kan geen antwoord worden gegeven, Charles. Ik voor mij ben van oordeel, dat het evengoed een der gasten kan zijn geweest, die bezweken is voor de verleiding, of wel, een van de bedienden.

— Maar in de krant staat, dat het onderzoek niets heeft opgeleverd, ging Brand voort.

— Dat beduidt voor een handige dief natuurlijk niets. Een diamant is al heel gemakkelijk te verbergen, in de zoom van een overgordijn, in de rug van een dik boek, in de hak van een schoen, en ik heb eens een voorbeeld gelezen van een dief, die een diamant, die natuurlijk wel wat kleiner zal zijn geweest, had weten te verbergen tussen twee kiezen, waar tussen de steen stevig was ingeklemd. Maar nu genoeg gepraat over deze kwestie, die voor ons toch waarschijnlijk wel voor goed een einde zal hebben genomen. Ik ga eens bij mijn boekhandelaar aan, om de laatste edities in te zien.

— Dan ga ik in de bibliotheek mijn register bijhouden. Denk om het diner bij Lady Bornemouth.

— Ik zal het niet vergeten.

Raffles knikte Brand toe, en verliet het vertrek.

Na zich in de hall door zijn grijze kamerbediende Gaston zijn overjas en hoed te hebben laten geven, verliet hij het huis, om zich naar zijn boekhandelaar in de Paternoster Road te begeven.

Hij was de hoek van deze straat nauwelijks om, of hij bleef eensklaps staan.

Hij wendde zich snel om, en nam voor een winkel plaats, waarvan hij in de spiegelruit een deel van de straat kon overzien.

Op nauwelijks tien meter afstand hadden twee mensen elkander ontmoet, een man en een nog jonge vrouw, eenvoudig gekleed, waarvan de laatste vooral sterk bepoederd was.

Zij hadden aan de rand van het trottoir enige woorden met elkander gewisseld, namen afscheid, en gingen daarna ieder huns weegs.

Raffles ging de man snel achterna.

Deze liep nog enige tijd voort, en sprong toen op een bus.

Raffles volgde zijn voorbeeld, maar hield zich zoveel mogelijk verscholen achter enige passagiers op het achterbalkon.

De autobus reed in de richting van Soho, waar de man uitsteeg.

Raffles deed hetzelfde, en volgde de ander zorg dragend, diens aandacht niet gaande te maken.

De man liep een smalle straat in, en stak, toen hij een tiental huizen voorbij was gelopen, een sleutel in het slot van een huisdeur.

Het volgend ogenblik was hij verdwenen.

Raffles vestigde weer zijn aandacht op de etalage van een der winkels in de nabijheid.

Wat is nu de beste weg? mompelde hij. Die man is een van de hulpbedienden, die gisteren op het bal van Lord Devonport waren, daarvan ben ik zeker. Nu tref ik diezelfde

man aan in gezelschap van een vrouw, die ik reeds bij een vroegere gelegenheid ontmoet heb, en wel in een dievenkelder in de Vine Street. Kan het nu zijn, dat de hulpbediende toevallig kennis heeft aan deze vrouw, zonder te weten, dat zij tot een dievenbende behoort? Het is natuurlijk mogelijk, maar waarschijnlijk is het niet. Hij sprak maar heel kort met haar en zij drukten elkander nogal stevig de hand... en in een van die handen heeft zich misschien wel het een of ander bevonden, waarnaar nu door Scotland Yard gezocht wordt.

Raffles stond nog een ogenblik in beraad en vervolgde toen zijn alleenpraak.

— Er zijn slechts twee mogelijkheden; de man heeft werkelijk iets met de diefstal uitstaande, of hij is onschuldig. In het eerste geval ben ik natuurlijk de diamant kwijt, en als ik de politie opbel, zal men mij de vraag stellen hoe het komt, dat ik juist deze man gevolgd ben. Ik kan toch moeilijk vertellen, dat ik dit deed, omdat ik hem gezien heb in gezelschap van een vrouw, met wie ik reeds vroeger in aanraking ben geweest, en die lid is van een beruchte dievenbende. Neen, het is voor alle dingen beter, dat ik eerst die man nog eens verder na ga.

Raffles keek om zich heen.

Aan de overzijde van het huis, waar de man was binnen gegaan, bevond zich een bijkantoor van de post- en telegraafdienst.

Raffles trad er snel binnen en ging in de telefooncel, waar hij Brand op de hoogte stelde van hetgeen hij gezien had.

Hij had een ogenblik moeten wachten, omdat de cel bezet was en hij had ook niet dadelijk aansluiting gekregen.

Toch was hij in het geheel niet meer dan hoogstens vier minuten in het postkantoor geweest.

Toen hij weer buiten stond, bleek dit nog te lang te zijn geweest, want

voor de deur van het huis aan de overzijde stond een taxi geparkeerd, die blijkbaar zo even was komen aanrijden, waarin de man stapte, die Raffles zo even gevolgd was.

Deze droeg thans een regenjas, en had een klein valies bij zich.

Raffles zag nog net, hoe hij de chauffeur iets toeriep, die daarop snel wegreed.

— Blikskaters, de vent gaat op reis, mompelde Raffles. Als ik niet oppas, zal hij mij nog ontsnappen.

Hij keek weer de straat op en af en zag juist een andere taxi aankomen.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij snelde op de auto toe, en had de kruk van het portier reeds in de hand voor de wagen geheel stil stond.

— Een pond fooi, als je die andere taxi die daar ginds wegrijdt, inhaalt en volgt! riep hij de chauffeur toe, rukte het portier open en stapte in. Het portier sloeg dicht en de auto reed weg.

De achtervolging was begonnen.

Nu en dan wierp Raffles een blik door de voorruit van zijn auto en zag tot zijn voldoening, dat zijn chauffeur de andere taxi reeds dicht op de hielen zat.

De rit ging door het drukste gedeelte van de City, en Raffles was benieuwd, naar welk station de man zou rijden, want dat hij op reis ging was wel zo goed als zeker.

Eindelijk stopte de eerste taxi voor het Victoria station.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Hij wist uit zijn hoofd, wanneer

de voornaamste treinen naar de grote steden vertrokken.

Over enkele minuten zou er een trein naar Queensborough, over een half uur een naar Edinbourg, over een uur en twintig minuten een naar Southampton vertrekken.

De man die hij volgde, was reeds uitgestapt, had snel met de chauffeur afgerekend en was het station binnen gesneld.

— Sapperloot, wat maakt de vent een haast, mompelde Raffles voor zich heen. Zou hij naar Queensborough gaan? Maar als hij daar heen gaat dan steekt hij vast over naar het vasteland.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Maar als hij naar het vasteland gaat, dan kan hij alleen maar naar Antwerpen of Amsterdam gaan, waar zich de grote diamantslijperijen bevinden.

Niet zodra was hem dit ingevallen, of Raffles rekende vlug af met zijn chauffeur, en begaf zich snel naar de loketten, in de hoop, dat hij daar nog zijn man zou aantreffen.

Deze had zich echter waarschijnlijk reeds van te voren van een reisbiljet voorzien, want hij was nergens meer te bekennen.

Raffles bedacht zich niet lang, sprong de brede trappen met twee treden tegelijk op, vast besloten, om de ander te volgen, ook al had hij zelf nog geen kaartje.

Hij stormde het perron op en bleef stampvoetend staan...

De trein reed juist onder de overkapping uit.

HOOFDSTUK IV

OP WEG NAAR QUEENSBOROUGH

Raffles behoefde slechts een enkele blik te werpen op de lijst met vertrekuren, die tegen de muur van de wachtkamer met punaises was

bevestigd, om te zien, dat de zo even vertrokken trein inderdaad naar Queensborough ging.

Voor alle zekerheid liep hij nog

alle wachtkamers binnen, maar nergens was de man, die hij gevolgd had, te ontdekken. Hij had dus stellig in deze trein plaats genomen.

Raffles aarzeldé niet.

Hij ging het telefoonbureau binnen en stelde zich dadelijk weer in verbinding met Brand, die hij opdroeg, zich onmiddellijk met de Morris Oxford, waarvan, zoals hij wist de benzinetank pas was gevuld, naar het Victoria station te begeven.

Henderson, de chauffeur, moest eveneens meegaan.

Er bleef Raffles nu niets anders over dan rustig de komst van zijn trouwe helpers af te wachten.

Hij benutte echter zijn wachttijd met de butler Brigss op te bellen.

Hij gaf zich uit voor een detective en verzweeg zorgvuldig, wat hij ontdekt had of waar hij zich bevond, en gaf de man een nauwkeurige persoonsbeschrijving van de hulpbediende, die hij zo even gevolgd was. Verder vroeg hij, of iemand, die aan deze beschrijving beantwoordde, op de avond van het bal dienst had gedaan ten huize van Lord Devonport, en zo ja, hoe diens naam was.

Brigss aarzeldé geen ogenblik met zijn antwoord; de door Raffles beschreven man was een der bedienden, door het bureau geleverd. Hij was daar nog pas drie maanden ingeschreven en vroeger kelner geweest.

Zijn naam was Jack Knot.

Raffles bedankte de butler, hing op en bromde in zichzelf:

— Nu weet ik tenminste hoe ik de man moet aanspreken, als ik hem zal verzoeken, mij onmiddellijk de diamant van de Radjah van Sholapur terug te geven.

Na verloop van een minuut of twintig kwam Brand het perron opstappen.

Raffles ging hem tegemoet en beiden snelden de trappen weer af.

— Je hebt dus een spoor? vroeg Brand onder het gaan.

— Ik heb inderdaad een spoor,

amice. Het kan zijn dat het op niets uitloopt en dan is er tijd en moeite verloren voor niemandal, maar als die Jack Knot — zo heet onze man, — zich inderdaad te Queensborough inscheept, dan is de kans zeer groot, dat wij werkelijk te doen hebben met de dief.

— Kan hij niet door het verhuurbureau naar een andere stad zijn gestuurd? vroeg Brand.

— Dat is hoogst onwaarschijnlijk, amice, zei Raffles. Denk je dat zulk een verhuurbureau zijn personeel over het Kanaal stuurt? Ik zou het bureau natuurlijk kunnen opbellen, maar dat doe ik liever niet, om onaangenaamheden te vermijden, als mocht blijken, dat de man onschuldig is.

Het tweetal had onder het spreken de uitgang bereikt.

De Morris stond voor het trottoir geparkeerd, en Henderson, de reusachtige chauffeur, zat achter het stuurwiel.

Raffles wendde zich tot Henderson en zei op gedempte toon:

— Luister eens, James. Een half uur geleden is de trein naar Queensborough vertrokken en ik heb er veel belang bij, om ongeveer tegelijk met die trein in de havenstad aan te komen. Zou je daar kans toe zien?

— Stapt u dan maar direct in, mylord. U weet, dat deze wagen gemakkelijk 120 kilometer haalt, dus als er niets tussenkomt zullen wij er op tijd zijn.

— Zo mag ik horen! riep Raffles uit. Laten wij dan spoedig vertrekken.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Henderson contact maakte en het gaspedaal neerdrukte. Hij had zijn woord gegeven dat hij op tijd te Queensborough zou aankomen, en Raffles en Brand behoefden zich nu nergens meer ongerust over te maken.

De reus wist, dat hij zeer snel zou moeten rijden, want de trein legde de afstand tussen het Victoria sta-

tion en Queensborough in nog geen twee uren af.

Niet zodra had hij de wereldstad achter zich, of Henderson zocht de grote verkeersweg op, en drukte het gaspedaal geheel neer, zodat de snelheidsmeter weldra op 120 stond.

Het was mooi weer en de twee vrienden genoten van de snelle rit, en bekommerden zich voorlopig weinig om het eigenlijke doel van de reis. Als het eenmaal zo ver was en Knot was inderdaad voornemens naar het vasteland over te steken, dan konden zij nog altijd hun aandacht uitsluitend aan de gestolen diamant wijden.

De wegen in Engeland, vooral in het zuiden, zijn goed onderhouden, breed en zo vlak als een biljart.

Raffles twijfelde er geen moment aan of Henderson zou in staat zijn, vóór het vertrek van de boot naar Vlissingen te Queensborough aan te komen.

Daar de boten van de «Batavierlijn» van Rotterdam op Engeland eveneens van Londen of Tilbury vertrekken, al naar het tij dit wenselijk maakt, zo bleef alleen de mogelijkheid over, dat Knot te Vlissingen voet aan land zou zetten.

Dat hij te Queensborough zou blijven mocht gerust worden uitgeschakeld, want dit had geen zin. Als hij de diamant eenvoudig had willen verbergen, had hij dit evengoed of nog beter te Londen als elders kunnen doen.

Raffles en Brand bespraken dit, terwijl de auto met onverminderde snelheid langs de weg vloog.

De trein van Londen naar Queensborough doet achtereenvolgens Rochester, Chatham en Milton aan.

Rochester ligt op ongeveer drie vijfde van de afstand, en toen de Morris in de stad een weinig vaart had moeten verminderen, had Henderson het klaargespeeld reeds twintig minuten in te lopen.

Men kon zich dus de weelde veroorloven een kop bouillon te drin-

ken in een der restaurants, waarna de rit aanstonds werd voortgezet.

De auto-verkeersweg nadert hier en daar zeer dicht de spoorweg en volgt deze over verscheidene kilometers afstand.

Het was omstreeks half één en de auto naderde Milton, toen Brand plotseling een kreet slaakte en met uitgestrekte vinger naar de spoorbaan wees.

Daar was een witte rookpluim zichtbaar, die zich boven het talud verhief en zich snel scheen voort te bewegen.

Het was de trein naar Queensborough.

Raffles stond op, boog zich voorover en riep Henderson toe:

— Knap gedaan, James, rijd echter de trein niet voorbij, want daar zit iemand in, die waarschijnlijk zeer wantrouwend is uitgevallen, en door wie ik liever nog niet gezien word. Als ik mij niet vergis stopt de trein een paar minuten te Milton en daarvan kun je gebruik maken om hem voor te komen.

Dadelijk matigde Henderson een weinig de vaart van de auto, die nu op dezelfde afstand achter de trein bleef aanrijden.

Een paar minuten later was Milton bereikt, en de trein verdween achter de eerste huizen der stad uit het gezicht.

Dadelijk verhoogde Henderson de snelheid van de wagen, om vervolgens zijn weg in volle vaart voort te zetten.

De hoofdweg werd nu echter verlaten, een korte rit door de stad volgde en Henderson smaakte het genoeg, ruim zes minuten voor de aankomst van de trein op de kade aan te komen.

Raffles had de spoorweggids geraadpleegd, welke Brand voor hem had meegebracht en zag nu, dat er drie kwartier speling was tussen de aankomst van de trein en het vertrek van de boot.

— Zou die Knot ons niet herken-

nen van het bal bij Lord Devonport vroeg Brand.

— Onmogelijk is het niet, Charles, maar ik acht het toch wel onwaarschijnlijk. Waarom zou die man speciaal op ons gelet hebben?

— Wij moesten ons toch maar een weinig achterbaks houden, dunkt mij, hernam Brand.

— Dat kan zeker geen kwaad, maar het zou mij zeer verwonderen, als die man wist wie wij waren. Hij zou dan toevallig mijn naam moeten hebben horen afroepen, toen wij binnen kwamen, mij gezien hebben en mijn naam hebben onthouden.

— Hebben wij tijd om hier wat te eten?

— Tijd in overvloed, maar eerst zullen wij naar het station gaan om te kijken of onze man zich inderdaad nog onder de reizigers bevindt, en vervolgens voor onze passage gaan zorgen.

— Gaat de auto mee over?

— Ja, dat moesten we maar doen, de wagen kan ons wel te pas komen.

Henderson die hier de weg zeer goed kende, bracht de wagen naar het station waar Raffles en Brand uitstapten, en zich een weinig verdekt opstelden, terwijl Henderson opdracht kreeg met de auto naar de steiger te rijden en daar de wagen te laten inladen.

De twee vrienden behoefden slechts enkele minuten te wachten, want toen hoorden zij de trein al aankomen en even daarna begonnen de reizigers naar buiten te stromen.

Hun moeite werd beloond, want Knot bevond zich onder de reizigers.

Hij keek een ogenblik zoekend om zich heen, en ging toen op twee mannen toe, die zo even met een taxi waren komen aanrijden.

Brand stootte Raffles aan, en zei op zachte toon:

— Kijk daar eens. Die twee hebben hem hier verwacht. Zouden zij met hem oversteken?

— Dat zullen we moeten afwachten, ofschoon ik niet goed begrijp,

waarvoor er drie man nodig zijn voor die ene diamant.

— Er is nog iets anders, Edward, wat ik niet goed begrijp, hernam Brand. Wat kan die Knot eigenlijk wel van zijn reis naar Amsterdam verwachten? Hij zal toch niet denken, dat een eigenaar van een diamantslijperij die gestolen steen in bewerking zal nemen?

— Daar heb ik ook al over nagedacht, Charles, en ik moet zeggen, dat het mij ook wat vreemd voorkomt, want volgens de dagbladen zijn al die mensen verwittigd, en zelfs de kleinste fabrikant zal het wel uit zijn hart laten, zich aan het gevaar bloot te stellen, zulk een karwei op zich te nemen, ook al stelt de dief een groot bedrag in het vooruitzicht.

— Dat is waar, maar er zijn kleine thuiswerkers, die misschien voor zo iets te vinden zijn?

— Dat is natuurlijk mogelijk, maar Knot stelt zich toch aan een groot gevaar bloot, dunkt mij. Wanneer hij naar zulk een persoon informeert, dan weet hij immers niet met wie hij te doen krijgt en of degene tot wie hij de vraag richt niet aanstonds naar de politie loopt. Neen, hij zal wel andere plannen hebben, en daarbij zullen die twee lui met hun ongunstig uiterlijk hem waarschijnlijk moeten helpen. Wij zullen trouwens wel zien, als het zover is.

Vanuit hun schuilplaats hadden de twee vrienden het drietal aandachtig gade geslagen.

Dezen stapten nu gezamenlijk in de wachtende auto. Raffles liet hen kalm vertrekken, want hij wist nu wel, wat het doel was van Jack Knot.

Raffles en Brand begaven zich nu eveneens naar de havenkade, waar zij zich in het scheepvaartkantoor van passagebiljetten voorzagen.

In een restaurant, dicht bij de kade, gebruikten zij de lunch en door het brede venster konden zij zien, hoe juist hun auto aan boord werd

gehesen, onder supervisie van Henderson.

Toen zij gegeten hadden, begaven zij zich naar de aanlegplaats, en nu kreeg Henderson op zijn beurt gelegenheid om de inwendige mens te versterken.

Tien minuten voor het vertrek van de boot bevond hij zich eveneens aan boord.

Van Knot en zijn twee trawanten viel nog niets te bespeuren, en een zekere ongerustheid begon zich van Brand meester te maken.

— Zou onze moeite toch tever-

geefs zijn geweest, en zouden die drie hun plannen gewijzigd hebben? zo vroeg hij zich af.

De minuten verstreken, en hij begon reeds te wanhopen en zich er op voor te bereiden, dat zij hun reis wel konden opgeven toen nog slechts enkele minuten voor het vertrek van de boot de drie mannen in grote haast arriveerden.

Het was nog net bijtijds, want de trossen werden losgegooid, de stoomfluit loeide, de schroef sloeg het water tot schuim, en het schip zette zich langzaam in beweging.

HOOFDSTUK V

BRAND AAN BOORD !

Gewoonlijk doen de boten van Sheerness naar Vlissingen een uur of zeven over die afstand, en men behoefde er dan ook niet op te rekenen, vóór negen uur in de avond te Vlissingen aan te komen.

De drie mannen, die door Raffles werden achtervolgd, zouden de nacht dus vermoedelijk in Vlissingen doorbrengen, tenminste als zij niet per auto hun reis zouden voortzetten, hetgeen onwaarschijnlijk werd geacht, daar zij er geen belang bij hadden, zo snel te reizen en daardoor meer de aandacht op zich te vestigen dan nodig was.

Voorzichtigheidshalve hielden Raffles en zijn metgezellen zich zoveel mogelijk op een afstand van Jack Knot en zijn verdachte vrienden, daar zij voorkomen moesten, dat het drietal argwaan zou krijgen.

Knot stond met de twee mannen, die hij te Queensborough ontmoet had, dicht bij de reling waar zij in een druk gesprek gewikkeld waren.

Het zou vergeefse moeite zijn, te willen trachten hun gesprek af te

luisteren, want zij stonden geheel afgezonderd en zouden zeker dadelijk hun gesprek staken, als zij iemand zagen naderen.

Dit bleek telkenmale als een hofmeester met zijn blad en zijn servet voorbijkwam.

Dan stootten de drie elkander even aan, en zwegen direct.

Daar het mooi weer was, en voor de tijd van het jaar zelfs warm, bevonden zich bijna alle reizigers aan dek, en zo viel het Raffles en zijn reisgenoten gemakkelijk, niet in het oog te vallen.

Langzamerhand begon het te schemeren, maar toen kwam ook reeds de Hollandse kust in zicht.

Over een uur zou men zeker kunnen debarkeren.

Eensklaps scheen er echter iets op de commandobrug te gebeuren.

Een paar officieren snelden de trap op en spraken opgewonden met de kapitein.

Eensklaps slaakte een der passagiers een kreet en wees naar een dun rookwolkje, dat langzaam op-

steeg uit een kier van een der grote voorluiken, die ruim nummer 1 afdekten. Nauwelijks had deze kreet weerklonken of een tweede reiziger riep reeds: — Brand!

Het is met geen pen te beschrijven, welke indruk deze alarmkreet kan maken aan boord van een schip, zelfs al bevindt het zich bij dag op een druk bevaren route.

Als bij toverslag kwamen dan ook van alle kanten de passagiers aanlopen, en bleven met bleke gezichten, naar het fatale rookwolkje staan kijken.

Slechts met moeite kon een krachtig bevel een paniek voorkomen.

Intussen hadden enkele matrozen onder aanvoering van de tweede stuurman het luik geopend, en meteen werd het kleine rookwolkje een pluim van dikke, loodgrijze rook. Niemand kon er meer aan twifelen: — er moest brand zijn ontstaan onder een deel van de lading, en nu herinnerde plotseling iedereen zich dat er een aantal balen kapok waren ingeladen.

Sommige reizigers snelden reeds naar de boten, onder wie zich ook Jack Knot en zijn metgezellen bevonden. De officieren snelden de brug van de campagne af en plaatsten zich voor de davits terwijl zij met bleek vastberaden gelaat de angstige passagiers tot kalmte poogden aan te manen.

Maar Knot, uitzinnig van schrik, wierp zich met gebalde vuisten op een der officieren en brulde:

— Uit de weg! Ga uit de weg! Ik wil niet levend verbranden aan boord van dit vervloekte schip!

De officier wilde hem op zij duwen, maar Knot hief dreigend zijn vuist op en er was misschien een gevecht ontstaan, toen Knot zich met reuzekracht voelde aangrijpen, als een kind van de grond tillen, en een eind verder op het dek smakken. Het was Henderson, die zich een weg tusschen de opeengepakte, tierende passagiers had gebaad, en de

man aldus onschadelijk had gemaakt. En nu klonk zijn stentorstem boven het getier uit: — Wie nog één stap doet zonder het bevel van de officier af te wachten krijgt met mij te doen! Het brandje heeft niet veel te betekenen en het blussingswerk is al begonnen! Als wij in de boten moeten, dan zullen de officieren dat hebben te beslissen, en niemand anders!

De houding en de woorden van de reus maakten indruk. Schoorvoetend weken de passagiers wat terug en een aantal matrozen kon nu bij de boten postvatten, om als het bevel daartoe werd gegeven, de sloepen te water te laten.

Plotseling echter geschiedde er iets ongewoons, waarop zeker niemand gerekend had. Op de voorplecht vertoonde zich eensklaps een half naakte man, met een brandend stuk hout, waarmee hij als een fakkel zwaaide. De man schreeuwde als een bezetene, en vertoonde alle kentekenen van een waanzinnige. Hij zwaaide met zijn fakkel en snelde naar het geopende luik, terwijl hij probeerde de matrozen op zij te dringen, die reeds bezig waren door middel van brandblustoestellen de vlammen te doven, die reeds in kracht afnamen. Iedereen begreep dat het werpen van dat brandende stuk hout temidden van de lichtbrandbare lading onafzienbare gevolgen moest hebben.

De kapitein was naar zijn hut gesneld, en kwam terug, gewapend met een pistool, die hij onder het lopen laadde.

Hij rende de trap naar de campagne op, waarschijnlijk omdat hij vreesde, een der matrozen te raken.

— Sla hem dan toch neer! gilte Knot, die was overeind gekrabbeld, tot de matrozen. Hij zal ons allen levend laten verbranden! Wat weerhoudt jullie?

Wat de mannen weerhield was duidelijk genoeg: — de krankzinnige hield in de rechterhand een

zware revolver.

Men wist blijkbaar niet wat te doen, en de man met zijn fakkel was nog slechts een paar stappen van het geopende ruim verwijderd, brullend en tierend als een wild dier, toen er voor de tweede maal een schot klonk.

Bovenop de campagne stond een man, met een geweer nog in de hand.

Het was Brand, die zo juist met een goed gemikt schot de gek in de arm geraakt en daardoor onschadelijk gemaakt had. Een seconde later was de fakkel onder de voeten van enige matrozen uitgedoofd.

Een algemeen gejuich ging op, als reactie op de zo even doorgestane angst.

Het volgend ogenblik klonk een nieuw bevel en het schip doorkliefde opnieuw de golven, na aan een groot gevaar te zijn ontsnapt.

Naderhand bleek dat de eigenlijke brand niet veel te betekenen had gehad.

Knot was overeind gekrabbeld en had Henderson, die hem deze vernedering had doen ondergaan, een blik vol haat toegeworpen. Dat werd door een officier gezien en deze trad op hem toe, en zei op harde toon :

— Gij moogt van geluk spreken, mijnheer, dat alles dank zij het doortastend optreden van een uwer landgenoten zo goed is afgelopen. En ook willen wij uw opgewonden toestand en uw angst in overweging nemen, anders zou ik genoodzaakt zijn werk van de zaak te maken. Gij hebt een van de officieren bedreigd, die niets anders dan zijn plicht deed. Ik wil er nu niets meer van zeggen, maar de man, die u zo onzacht neersmeet, heeft mijn volle sympathie.

De officier draaide zich op zijn hielen om en verwijderde zich, zonder Knot nog een blik waardig te keuren, die als een geslagen hond afdroop.

Ook Brand had zich uit de voeten gemaakt, maar om een geheel andere reden.

Hij was er volstrekt niet op gesteld, meer de aandacht op zichzelf en daardoor ook op Raffles te vestigen, dan onvermijdelijk was.

Maar op die wijze zou hij er toch niet afkomen.

Men verzocht hem in de hut van de kapitein te komen en daar werd hem zijn naam gevraagd, opdat er rapport van de zaak kon worden gemaakt.

Het was een lastig geval, want het was een weinig gewaagd, een valse naam op te geven, het was best mogelijk, dat enige reizigers aan boord van het schip hem en Raffles als Lord Aberdeen kenden, daar zij geen tijd hadden gevonden, zich te vermommen, alvorens zich in te schepen.

Dus besloot hij, zijn eigen naam op te geven, zonder er bij te vermelden, dat hij de secretaris was van de algemeen bekende Londense filantroop.

Wat Henderson betreft, de reus hield zich eenvoudig schuil, tot het schip op het punt stond aan te leggen.

De boot kwam met een kwartier vertraging aan, maar de reizigers waren veel te dankbaar, dat zij aan een groot gevaar ontsnapt waren, om daar aanmerking op te maken.

Bij de debarkering zorgden Raffles en zijn metgezellen er voor, Knot en zijn twee vrienden niet uit het oog te verliezen.

Terwijl Henderson achterbleef om bij het uitladen van de auto toezicht te houden, gingen Raffles en Brand de drie mannen ongemerkt achterna, om te zien waar dezen de nacht zouden doorbrengen.

Het was inmiddels zó donker geworden, dat in de stad reeds alle lichten waren aangestoken, maar daar de winkels voor het merendeel reeds gesloten waren, hadden zij enige moeite de drie mannen te volgen, zonder zelf in het oog te lopen.

Zij behoefden echter gelukkig niet ver te gaan, want op het grote markt-

plein gingen Knot en zijn twee metgezellen, die zich de weg hadden laten wijzen door een kleine jongen, een groot hotel binnen.

Er waren nog wel vier hotels op hetzelfde plein, en Raffles en Brand besloten onmiddellijk, om zelf voor kamers te zorgen in een logement dat juist tegenover het hotel was gelegen, waar Knot zijn intrek genomen had; zij keerden naar de haven terug, en spoedig hadden zij Henderson gevonden, die naast de auto stond, welke juist was ontladen.

Zodra hij de stem van Raffles hoorde, richtte hij zich op, en zei:

— De wagen is er over het algemeen goed afgekomen, mylord, alleen een paar haast onzichtbare krasjes

— Wij kunnen er dus dadelijk weer gebruik van maken?

— Ja, mylord, zodra de benzine-tank gevuld is.

— Nu, vannacht zullen wij wel geen auto nodig hebben. Wij blijven hier overnachten, James, en je kunt de wagen neerzetten in de garage van ons hotel op het marktplein. Is er nog genoeg benzine om tien minuten te kunnen rijden?

— Nog wel voor een kilometer of tien, mylord.

— Dan zullen wij er maar heen rijden.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats, Henderson ging naast hem zitten en Brand op de achterbank.

Even later stond de Morris in de garage van het hotel.

Daar het nog te vroeg was, om naar bed te gaan, maakten Raffles en Brand nog een wandeling door de stad.

— Je schijnt hier de weg te kennen, zei Brand, toen zij zwijgend enige minuten naast elkander had-

den voortgelopen.

— Zoals men de weg kent in een stad, waar men enige keren een paar uren heeft vertoefd om op een trein te wachten, antwoordde Raffles. Maar je weet dat ik nu eenmaal een goed geheugen heb. Ik zal niet licht de weg vergeten in een vreemde stad, als ik er een paar keren geweest ben.

— Het lijkt mij een oude schilderachtige stad te zijn, dit Vlissingen.

— Dat is het ook! Je zult het op onze wandeling kunnen constateren. Ik zou je er een heel verhaal over kunnen opdissen, maar als we straks weer thuis zijn, kun je alles veel uitvoeriger lezen in onze aardrijkskundige encyclopedie. Genoeg zij te vermelden, dat hier de bekende zeeheld Michiel Adriaanse de Ruyter is geboren, voor wie een standbeeld is opgericht, waar we aanstonds langs komen op de Noordzeeboulevard.

De twee vrienden waren onder het spreken op de Boulevard gekomen en aan hun voeten kabbelden de golven, glanzend als mat zilver in het licht van de maan.

De schepen lagen stil voor anker, als voorwereldlijke monsters.

Hier en daar pinkte een lichtje.

De grote, elektrische lantaarns verlichtten de boulevard helder als de dag.

Zwijgend liepen de beide vrienden geruime tijd voort, tot zij de machtige vuurtoren in het gezicht kregen. Zij keken even naar het geweldige draailicht, dat zijn schitterend witte lichtbundels over de kaden en over de zee zwiepte.

Toen keerden zij op hun schreden terug en zochten hun hotel op, waar Henderson intussen de benzinetank van de Morris had laten bijvullen.

HOOFDSTUK VI

NAAR AMSTERDAM

Toen zij hun hotel bereikten en de conversatiezaal binnenkwamen, bevonden zich daar slechts weinig personen, daar de meeste reizigers zich blijkbaar reeds ter ruste hadden begeven.

Raffles bestudeerde in een spoorwegboekje de uren van vertrek der grote treinen.

Na enige tijd zei hij, zich tot Brand wendend :

— Als wij veronderstellen, dat de heren dieven zeer matineus zijn, en haast maken, dan zullen zij de trein nemen, die hier om 5.55 in de ochtend vertrekt.

— Wanneer kunnen zij dan in Amsterdam zijn ?

— Om 11.44. Het is een restauratierijtuig, wat men hier te lande een D-trein pleegt te noemen en ik vermoed dat zij die trein wel zullen nemen, tenzij zij die van 8.52 verkiezen, maar dat is een stoptrein, die tot Roosendaal alle stations aandoet en pas om één minuut voor drieën in Amsterdam aankomt.

— Is er geen latere trein meer ?

— Jawel, zelfs twee, een om bij twaalven en een omstreeks zes uur in de avond. Wij zullen echter verstandig doen, als wij er maar op rekenen, dat het drietal zo spoedig mogelijk in Amsterdam wil zijn en nu maar gaan slapen, want wij zullen om vier moeten opstaan en het is nu bijna elf.

Noch Brand, noch Henderson hadden daar iets op tegen, en dus begaven zij zich naar hun kamers, ten einde door een goede nachtrust de

vermoeienissen van de opwindende bootreis te boven te komen.

Maar voor Brand Raffles verliet, vroeg hij :

— Dat is waar ook, waartoe hebben we eigenlijk de auto, als wij van de trein gebruik maken ?

— Het is beter, die drie lui niet uit het oog te verliezen, zolang wij nog niet zeker weten, dat zij zich naar Amsterdam zullen begeven, antwoordde Raffles, maar niets beliet ons, Henderson met de auto te laten nakomen. Er zijn genoeg verkeersborden om ons niet nodig te hebben en heel veel Nederlanders spreken voldoende Engels om hem, als hij mocht twifelen, terecht te kunnen helpen.

— Accoord, dan duik ik nu maar in bed. Wel te rusten.

Klokslag vier uur liep het reiswekkertje van Raffles de volgende ochtend af, en hij haastte zich, Brand te wekken en vervolgens een bad te nemen.

Het bleek dat Henderson nog vroeger was opgestaan en reeds in de garage bezig was om de Morris startklaar te maken.

Ondanks het vroege uur bevonden zich al enkele reizigers in de eetzaal, die blijkbaar van plan waren eveneens een vroege trein te nemen.

Henderson kreeg zijn instructies en vertrok reeds een half vóór het uur, waarop de eerste sneltrein de Zeeuwse havenplaats zou verlaten.

Raffles had hem op het hart gedrukt voorzichtigheidshalve niet al te snel te rijden, en tekende hem de

te volgen route voor op een kaartje, hetwelk hij uit een reisgids had gescheurd en schreef de naam van het Amstelhotel voor hem op een stukje papier.

Daarop vertrok de reus, op hoop van zegen, zoals hij zei, en een weinig teleurgesteld, omdat hij, door elkaar gerekend niet veel meer dan zeventig kilometer per uur zou mogen afleggen.

Brand en Raffles begaven zich naar het station, maar droegen er thans meer dan ooit zorg voor, zich zoveel mogelijk op de achtergrond te houden om niet gezien te worden door het drietal, dat zij volgden.

Het bleek aldra, dat zij er verstandig aan gedaan hadden vroeg op te staan, want Knot en zijn twee metgezellen stonden al op het perron, de eerste nog altijd met zijn valies in de hand en in zijn regenjas gekleed.

Van achter het raam in de wachtkamer, verborgen achter de glasgordijnen, zagen Raffles en Brand hen instappen, in een coupé der tweede klas.

Raffles en Brand gingen met een groepje reizigers mee het perron op, en stapten aan het einde van de trein in.

Zij hadden eerste klas biljetten genomen, en konden dus, als zij verkozen, door de gehele trein lopen, die uit D-wagens was samengesteld en waarin zich ook een restauratierijtuig bevond.

Precies op tijd vertrok de trein, uit een zestal wagens bestaande.

Raffles en Brand waren echter de enige reizigers in de coupé en konden dus ongestoord met elkander spreken.

— Zeg, Edward, begon Brand, is Amsterdam de enige stad waarheen Knot zich kan begeven, als hij de diamant wil laten veranderen?

— Ik ken tenminste geen tweede, althans niet in Nederland, antwoordde Raffles. Misschien zijn er in een andere stad een paar kleine slijpe-

rijen, maar de kern van het bedrijf bevindt zich te Amsterdam.

— Ik kan mij nog altijd niet begrijpen, hoe de vent het durft te wagen met die diamant naar een stad te gaan, waar de diamantairs in vakkringen zoveel belang zullen stellen in de diefstal van die grote diamant.

— Dat is iets, dat ik zelf ook niet helemaal begrijp, maar ik twijfel er niet aan of wij zullen er wel achter komen.

— Maar denk je niet, dat het langzamerhand tijd zal worden, ons uiterlijk te veranderen? De man heeft ons gezien op het bal van Lord Devonport, tenminste daar kan hij ons gezien hebben. Ik zeg niet dat hij ons inderdaad gezien en herkend heeft, maar het is toch mogelijk.

— Ongetwijfeld heb je gelijk, en daarom zullen wij ons, eenmaal in Amsterdam aangekomen, grondig vermommen, maar niet dan nadat wij weten, waar de drie hun verblijf hebben.

— Maar wij hebben niet veel bij ons, om ons uiterlijk te kunnen veranderen, hernam Brand.

— Maak je daarover geen zorgen, amice. Te Amsterdam heb ik gelegenheid te over. Ik heb je al eens verteld, dat er in Europa geen hoofdstad, van enige betekenis is, of ik heb er een soort basis. Een pied-à-terre, een huisje waar ik kan wonen, als ik wil en waar ik een groot aantal vermommingen bewaar.

— Maar luister eens, Edward. In de loop der laatste jaren heb je geen gelegenheid gehad, om die schuilplaatsen te bezoeken. Hoe weet je, dat men niet reeds lang een andere bestemming aan de woningen gegeven heeft, die jij gehuurd had?

— In enkele gevallen is dat inderdaad gebeurd, amice, maar ik heb er verder geen werk van gemaakt, al zou het mij natuurlijk spijten, als door een of ander toeval de geheime bergplaats werd ontdekt, waar ik kleren en pruiken bewaar. Daaren-

tegen heb ik in enkele steden kleine huizen in een of andere achterbuurt gekocht en onder een verzonnen naam verhuurd, op een klein zolderkamertje of iets dergelijks na. En de mensen, die daar oorspronkelijk woonden, wonen er hoogstwaarschijnlijk nog. Van wege de woningnood.

— En als die bijvoorbeeld te Amsterdam, de kamer, welke je voor je zelf gereserveerd had eens aan anderen hadden verhuurd?

— Dat gaat tegenwoordig niet zo gemakkelijk. Er is daar, zowel als elders een huurcommissie en als je het daarmee aan de stok krijgt, ben je nog niet klaar. En mijn huurders zullen het wel uit hun hoofd laten, want zij betalen een zeer schappelijke huur, en ik moet in enige steden wel beschouwd worden als een zonderling, daar ik vaak vergeet de huur te laten ophalen.

— Ja, dan ben je zeker een zeldzame vogel, zei Brand lachend. Een witte raaf.

— Ik zou het waarschijnlijk niet gedaan hebben, maar ik wil eerlijk bekennen, dat ik in mijn hoedanigheid als huisbaas volstrekt niet meer over de tong wil gaan dan onvermijdelijk is, en daarom heb ik alles bij het oude gelaten.

Terwijl de beide vrienden aldus aan het praten waren, was de trein Middelburg gepasseerd evenals de stad Goes en stoomde nu op Bergen-op-Zoom aan.

Het was mooi weer en de zon was nog pas boven de kim gerezen.

De dauw parelde nog aan bloem en blad en de ochtendnevel trok op boven de Zeeuwse polders.

Hier en daar waren de landarbeiders reeds aan het werk op de akker, en de weiden waren als het ware bespikkeld met de zwart en roodbonte koeien, die vreedzaam langs de sloten graasden.

Raffles en Brand hadden geruime tijd uit het raampje gekeken, onder de indruk van het vredige, rustge-

vende Hollandse landschap, waarboven hoog in de blauwe lucht de witte wolken als schepen met volle zeilen schenen voort te stevenen.

Bij iedere halte nam Brand aan het raampje plaats om te kijken of Knot en zijn medereizigers de trein soms verlieten.

Zij stapten echter nergens uit en het was nu wel bijna zeker, dat zij dat niet zouden doen voor de hoofdstad van het land bereikt was.

Om 8.02 verliet de trein Roosendaal en een half uur later reed hij het station te Dordrecht binnen.

Het was langzamerhand warm geworden en ook in de eerste klasse coupé's hadden een aantal reizigers plaats genomen, zodat de twee vrienden niet meer ongestoord over de zaak konden spreken, die hen naar Nederland had gevoerd.

Nu naderde de trein Rotterdam en stoomde langzaam de Maasstad binnen, vervuld van het daverend geraas van de arbeid aan de uitgestrekte Maaskaden.

Zowel Raffles als Brand, die indertijd met ontzetting hadden gelezen van het bombardement der Duitsers en van de brand, die er op gevolgd was, waren nieuwsgierig naar de wederopbouw der stad. Raffles zag met bewondering en voldoening hoe de stad als het ware uit de as was herrezen.

De trein reed met donderend geraas over de viaducten, vanwaar men zulk een eigenaardig gezicht heeft op de « Stad van de arbeid », die nu meer dan ooit zo mocht worden genoemd.

Aan het station stapte een groot aantal reizigers uit.

Raffles en Brand hadden zich nu beiden voor een raampje geplaatst en lieten zich niets ontgaan, wat op het perron voorviel, maar zij zagen niets van hun drie landgenoten.

Tien minuten later vertrok de trein weer, en reed nu door de schoonste gedeelten van Holland langs de bekende bloembollenstreek

naar Haarlem. Daar werd wederom zeven minuten gestopt en nu brak het laatste gedeelte van de reis aan.

Toen de trein halfweg gepasseerd was, slaakte Brand een half onderdrukte kreet, stootte Raffles aan, en wees door het portierraampje naar buiten.

Daar aan de overkant van de Haarlemmer trekvaart, op de straatweg, reed een Morris Oxford, dik onder het stof en achter het stuurwiel zat een man, die zij door zijn grootte aanstonds herkenden.

Het was James Henderson.

Raffles schudde even het hoofd, en zei op zachte toon:

— Die jongen is onverbeterlijk. Hij kan het niet laten minder dan tachtig kilometer per uur te rijden.

— Hij houdt onze trein met gemak bij, zei Brand.

— Dat zal straks wel anders worden. Deze weg wordt druk bereden en de politie houdt er streng het oog op, dat niet sneller dan zestig kilometer per uur wordt gereden. Er zijn hier al vaak ongelukken gebeurd, sommige met verlies aan mensenlevens.

Dicht bij Sloterdijk verloren de twee vrienden de auto echter uit het gezicht, daar de wegen hier uiteen liepen.

De trein reed nu ook langzamer langs de troosteloze, trieste achterhuizen van de volksbuurten der stad, waar kleine kinderen speelden op de balcon en wasgoed aan de lijnen te drogen hing.

Slechts enkele minuten over tijd stoomde de trein het Centraalstation binnen.

Nu was het voor Raffles en Brand zaak, om zich niet te spoedig te vertonen, en toch vroeg genoeg bij de uitgang te zijn, wilden zij de drie diamantdieven niet uit het oog verliezen.

Het geluk was hun echter gunstig, want dicht bij de uitgang kregen zij Knot in het oog, die juist zijn biljet aan het tourniquet afgaf.

Bijna tegelijkertijd verlieten zij het stationsgebouw.

Meestal staat daar en stond er nu ook een aantal taxi's, waarvan Knot en zijn twee vrienden er direct een wenkte, welk voorbeeld door Raffles en Brand werd gevolgd.

Raffles greep de chauffeur van de taxi bij de arm en zei:

— Luister eens, chauffeur, zie je daar die taxi, vóór je, die daar juist wegrijdt? Rijd die wagen na, maar zonder dat het al te erg in het oog valt. Ik heb nog niet veel Hollands geld bij mij, maar een halve sovreign is nog altijd een gulden of vijf waard. Die kan je gemakkelijk verdienen.

Raffles had dit alles in het Engels gezegd, want hoewel Raffles verschillende talen kende, brak hij nog altijd zijn tong een beetje over het moeilijke Hollands.

De chauffeur scheen hem echter wel te begrijpen, tenminste hij knikte een paar malen met het hoofd en zei:

— Yes Sir. Yes Sir.

— Heb ik teveel gezegd? zei Raffles glimlachend, toen Brand in de taxi stapte. Zelfs een taxichauffeur verstaat hier Engels.

De chauffeur kende niet alleen Engels, maar ook zijn vak. Op enige afstand volgde hij de hem aangewezen taxi met gemak. Het Damrak af, vervolgens het Rokin en langs de Munt de Vijzelstraat in, passeerde de Weteringschans, volgde over enige afstand de Stadhouderskade, sloeg de Jacob van Campenstraat in en stopte eindelijk voor een oud vervallen huis, niet ver van de Ruysdaelkade.

Naar het scheen werden de drie mannen daar verwacht, want nauwelijks stond de taxi stil, of een deur ging open en een man kwam haastig naar buiten, opende het portier en scheen de drie mannen te begroeten, die daarop met hem in het huis binnen gingen.

De chauffeur van de taxi van Raf-

fles, blijkbaar een schrandere kerel, had niet gestopt, reed langzaam voorbij het huis, zodat Brand en Raffles het nummer gemakkelijk konden opnemen, juist toen de huisdeur werd dicht geduwd.

Een eind verder parkeerde de chauffeur zijn taxi dicht bij een dwarsstraat, en wendde zich om, teneinde nieuwe instructies af te wachten.

Raffles liet het portierraampje zakken en riep:

— Naar het Amstelhotel, chauffeur!

De man knikte. De taxi zette zich weer in beweging en omstreeks een kwartier later werd voor het grote hotel gestopt.

Raffles en Brand stapten uit. Raffles zond de chauffeur weg, na hem de beloofde fooi te hebben gegeven.

Toen de twee vrienden zich omwendden, stonden zij vlak tegenover Henderson, die daar onbewegelijk stond met de hand aan de klep van zijn pet.

Een weinig verder stond de Mor-

ris Oxford.

Raffles keek de reus een ogenblik strak aan en zei toen kwasi op strenge toon:

— Mag ik vragen, James, hoe het komt, dat je nu al hier bent? Ik meende dat je gemiddeld niet meer dan zeventig kilometer per uur zou maken?

— Dat was onmogelijk, mylord.

— Onmogelijk? Wat vertel je me daar nu?

— Werkelijk, mylord, het is zo. Die snelheid is in verscheidene plaatsen van het land streng verboden. Je mag in sommige streken niet meer dan zestig kilometer rijden, zoals op grote borden staat aangegeven. Dat deed ik natuurlijk, maar om het oponthoud in te halen, gaf ik hem op de snelverkeersweg van jetje... je... nou... ziet u, toen kan ik wel even erg hard hebben gereden...

Raffles keek zijn chauffeur nog even doordringend aan en verdween toen zo snel hij kon in het hotel, om Henderson niet te laten zien, dat hij ondanks alles, moest glimlachen.

HOOFDSTUK VII

DE WALLETJES

Raffles en Brand hadden het eigenlijk aan het toeval te danken, dat zij nog kamers in het hotel konden krijgen, want alles was nu midden in het reisseizoen stampvol.

Een schatrijke Amerikaan, die met zijn dochter reisde en drie kamers gehuurd had, was echter diezelfde ochtend ernstig ongesteld geworden en naar een ziekenhuis gebracht.

Voor Henderson werd nog een kamertje op de bovenste verdieping gevonden, en zo waren de drie Engelsers althans geborgen.

Het liep nu tegen het lunchuur en na zich te hebben opgeknapt, begaven de twee vrienden zich naar de eetzaal, vanwaar men een prachtig uitzicht heeft over de brede Amstel, waar het op dit ogenblik wemelde van roeiboortjes en motorjachten.

Zij zochten een stil hoekje op, waar zij ongestoord konden praten en Brand begon:

— Hebben wij er wel verstandig aan gedaan, het huis in de straat waar wij zo even geweest zijn, onbewaakt te laten?

— Ik geloof niet, dat ons drielal haastig is te werk gegaan, dadelijk na hun aankomst, antwoordde Raffles, en bovendien, moeten wij ons nu vóór alles vermommen. Ik weet, dat daar een paar uren mee zullen heengaan, maar daar is niets aan te doen. Ik mag tot geen prijs de kans lopen, dat ik hier als Lord Aberdeen herkend word.

— Waar staat dat huis van je?

— Aan een van de oude burgwallen. Het is daar de zogenaamde warme buurt, waar de ontucht en het souteneurschap onbepert heersen. Onlangs is daar een moord gepleegd op een vrouw, die magere Josje genoemd werd. Het proces, dat er op volgde, trok zelfs de aandacht in buitenlandse bladen. Het krioelt daar van kronkelende steegjes, die op sommige punten een waar doolhof vormen en waar men zich des nachts liever niet alléén en zeker niet ongewapend moet wagen. Het is een ideale buurt om onder te duiken; niemand zal ons daar zoeken.

— Maar kan je daar naar toe gaan, zoals je thans gekleed bent?

— Daar is niets aan te doen, het gaat nu eenmaal niet anders. Bovendien komen hier vaak vreemdelingen een kijkje nemen. Maar ik heb mijn huis goed uitgezocht, het heeft twee ingangen, een aan de burgwal in kwestie, en een ander op de hoek van een steeg, waarvan ik de naam wel ken, maar die ik werkelijk niet kan uitspreken. Het is in elk geval in de buurt van een merkwaardig oud plein, waar een oude kerk staat, die op 't ogenblik gerestaureerd wordt.

Op dit ogenblik kwam juist de kelner de soep brengen, zodat de vrienden het onderwerp van hun gesprek moesten veranderen.

Zij talmden niet lang over hun maal, waarna Henderson werd gewaarschuwd, die hen met de auto moest rijden.

Het was omstreeks half twee, toen Raffles zich achter het stuurwiel

zette, want hij wilde zelf rijden, omdat hij in Amsterdam voortreffelijk de weg kende.

Hij stuurde de wagen langs de Binnen Amstel, reed de Blauwbrug over, volgde de Amstelstraat, stak de Munt over en reed langs het Rokin tot aan de Dam, om vervolgens de Warmoesstraat in te slaan.

In vijf jaren was Raffles hier zeker niet geweest en toch vergiste hij zich geen enkele maal en scheen hij zich in deze vreemde stad evenzeer thuis te voelen als in de City van Londen.

Dicht bij de St. Annastraat parkeerde hij de auto langs het trottoir, en zei tot Henderson:

— Hier op ons wachten, James, totdat wij terug komen — vermomd wel te verstaan. Je zult ons herkennen aan het wachtwoord. Misschien duurt het wel een uur voor we terug zijn, maar ik hoop korter. Zorg er voor, dat je de straat, waarin we nu zijn, niet verlaat. Je kunt desnoods een eindje omrijden, maar niet langer dan een kwartier. Dan kom je hier weer terug om te kijken of wij er zijn. Heb je mij goed begrepen?

— Begrepen, mylord, antwoordde Henderson.

De vrienden knikten hem nog eens toe en gingen de St. Annastraat in. Halverwege deze straat, inderdaad weinig meer dan een steeg, sloegen zij een dwarsstraatje in en bereikten aldus het oude kerkplein.

— Wij zijn hier nu in het alleroudste gedeelte van de stad, Charles, zei Raffles, en er zijn hier gedeelten, die reeds van het jaar 1400 moeten dateren. De burgwal, waarop wij ons thans bevinden, is zeker een der oudste walletjes van de stad.

— Het is hier inderdaad een buitengewoon schilderachtige buurt! riep Brand uit. Wat ligt die gracht daar rustig en hoe mooi zijn die oude geveltjes!

— Ja, Charles, maar wat achter die mooie geveltjes huist, is niet altijd even mooi. Wij zijn hier in een

der wijken, waar de misdaad en de ontucht zeker het weligst tieren. Hier bevindt zich een waar netwerk van sloppen en stegen, waar slechts weinigen goed de weg weten, een aantal huizen, groot als kazernes, met ontelbare gangen en trappen, welke men pas na jaren leert kennen en waar zich meestal het gespuis verborgen houdt, dat door de politie gezocht wordt.

— Men zou het niet zeggen, als men daar die gracht zo rustig ziet liggen, meende Brand.

De twee vrienden waren nu om de kerk heen gelopen en bereikten een smalle kade, welke zij volgden tot de hoek van een smalle, niet erg zindelijke straat, en plotseling trad Raffles het hoekhuis binnen, waarvan de deur openstond.

De twee vrienden stonden nu in een donker portaal, waar het begin van een eikenhouten trap schemerachtig was te zien, en waarvan de treden door een veelvuldig gebruik danig waren uitgesleten.

Ergens klonk kindergehuil en daarboven uit gilde een kiyvende vrouwestem, die door een bassende mannestem beantwoord werd.

Zonder te wachten, tot er soms iemand zou verschijnen, gingen de beide mannen de trap op, waarbij zij zich moesten vasthouden aan een rafelig, vet touw, dat als leuning diende.

Ondanks de heldere zonneshijn daarbuiten was het hier zó donker, dat men nauwelijks een meter vooruit kon zien, en Brand moest dan ook nu en dan een hand uitsteken, om zich te vergewissen, dat Raffles nog altijd voor hem uit liep.

Aldus bereikten zij tenslotte de vierde verdieping, waar Raffles een sleutel uit zijn zak haalde.

Hij stak deze in het slot van een half scheef gezakte deur en nu traden de twee mannen een klein kamertje binnen, dat zijn licht ontving door een morsig venster, hetwelk, voor zover men er door kon kijken,

uitzicht gaf op een kleine binnenplaats, waar de zon zelfs op deze zomerdag moeite had door te dringen.

Raffles schoof het gordijn een weinig terzijde en nu kon Brand zien, dat hij zich in een schamel kamertje bevond, schaars gemeubeld, met een ijzeren ledikant, een tafel en een paar stoelen.

Raffles verloor geen tijd, maar trad op een der wanden toe, en tastte daar even over het verschoten behang rond.

Eensklaps sprong er een smalle deur open, die een diepe schoorsteen nis bleek af te sluiten, die vol dozen stond, benevens een aantal kleren en uniformen die aan de muren hingen.

Om in deze eigenaardige kast te komen, moest men op een stoel gaan staan, want de drempel van de kastdeur bevond zich bijna een meter van de vloer.

— Wat zeg je wel van mijn kleine bergplaats? vroeg Raffles glimlachend.

— Uitstekend ingericht en goed verborgen, antwoordde Brand. En wat zullen wij nu aantrekken?

— Ik geloof, dat wij het verstandigst doen, als wij ons zo weinig opvallend mogelijk kleden, zodat wij overal kunnen komen, vooral in de volksbuurten, zonder dat men op ons let. Dus geen uniformen, en geen opzichtige kleren. Het beste lijkt mij een gewone arbeiders plunje.

— Goed; ik zal eens kijken of er iets bij is, dat me past.

Zij zochten een stel tamelijk versleten kleren uit, en trokken die over hun eigen goed aan, na hun boorden te hebben afgedaan.

Zij veranderden het een en ander aan hun gelaat, zodat zij niet herkend zouden worden, en sloten daarna zorgvuldig de kast.

Met dit alles was ongeveer een half uur heengegaan.

Het gordijn werd weer dichtgeschoven en de twee mannen verlie-

ten het kamertje, waarvan Raffles de deur sloot en de sleutel in zijn zak liet glijden.

Zij gingen de smalle, steile trap af, maar sloegen op de eerste verdieping een andere weg in en kwamen zo in het achterhuis langs een tweede trap, die rechtstreeks met een wrakke deur op een oud, smal grachtje uitkwam.

Niemand, die hen had kunnen zien, zou ook maar een moment hebben kunnen geloven, dat die twee eenvoudige mannen, die er uitzagen als werklieden, dezelfde personen waren, die als keurige vreemdelingen het huis waren binnengetreten.

Zonder zich te overhaasten, liep het tweetal dezelfde weg naar de Warmoesstraat terug, waar zij Henderson juist zagen komen aanrijden.

Henderson stopte op een haast onmerkbaar knipoogje van Raffles.

Deze noemde het wachtwoord en zei toen:

— En nu maar snel naar het hotel, James, zet de auto, in de garage en zeg de portier dat mijnheer Brand en ik een toertje maken in de omgeving en wacht dan verder mijn instructies af.

Henderson knikte de gewaande werkman even toe, alsof deze een goede kennis van hem was, en reed weg.

Raffles wenkte een taxi, die juist voorbij reed.

Amsterdamse chauffeurs zijn er niet aan gewend, dat arbeiders in hun werkplunje van een taxi gebruik maken en daarom keek de man de twee werklieden een weinig wan-

trouwend aan, alsof hij meende voor de gek te worden gehouden.

Toen Raffles hem echter een paar gulden liet zien, begreep de chauffeur dat men hem inderdaad nodig had.

— Wij zijn Engelse monteurs, zei Raffles, met opzet zijn eigen taal gebruikend, om vervolgens de zin nog eens zo goed mogelijk in het Hollands te herhalen. Wij komen hier aan de Daf fabriek werken. Wij moesten nu eerst naar de Jacob van Campenstraat.

— Stap maar in, antwoordde de chauffeur.

Raffles en Brand stapten in en stonden twintig minuten later op de hoek van de genoemde straat en de Ferd. Bolstraat.

Daar verlieten Raffles en Brand de taxi, de chauffeur kreeg een behoorlijke, niet al te grote fooi, en reed met een vergenoegd gezicht weg.

De twee vrienden liepen, met de handen in de zakken, de Jacob van Campenstraat in en wie hen daar zo zag sienteren, zou geen ogenblik op de gedachte zijn gekomen, dat die twee mannen Engelsen waren, maar denken dat zij hier volkomen thuis waren.

Tegenover het huis, waar Jack Knot en zijn twee metgezellen een ogenblik geleden waren binnen gegaan, bevond zich een klein café'tje, dat Raffles reeds dadelijk had opgemerkt en dat een voortreffelijke waarnemingspost bood. Zij gingen daar binnen en namen voor het raam plaats.

HOOFDSTUK VIII

GERED VAN VERKNOEIING

De waard kwam toegelopen en trachtte een praatje aan te knopen met de gewaande arbeiders, maar toen hij bemerkte dat hij met Engelsen te doen had, trok hij zich terug naar de tapkast, waar hij een paar glazen bier inschonk. Hij had het gebaar van zijn bezoekers in ieder geval begrepen.

Er bevonden zich slechts weinig personen in het kleine café, dat er ook verre van aantrekkelijk uitzag, donker en laag van verdieping als het was. Spoedig hadden de twee vrienden een glas bier voor zich en door de gordijnen hielden zij onafgebroken de ramen aan de overzijde in het oog.

Zij waren reeds aan hun tweede glas bier bezig, toen zij eindelijk Knot's metgezellen zagen, die zich een kort ogenblik voor het raam vertoonden, maar door één der anderen haastig achteruit scheen te worden getrokken.

Het was duidelijk: de diamantdief was er niet op gesteld, zich méér te laten zien, dan nodig was, zelfs niet in deze stad, waar men toch zijn spoor niet gevolgd zou zijn, zoals hij moest denken.

— Het is nu wel zo goed als zeker, dat Knot zich met opzet voor het bal van Lord Devonport heeft laten aannemen, omdat daar de Radjah van Sholapur met zijn diamanten zou komen, en hij daar op behendige wijze de diamant gestolen heeft, begon Brand. Er is echter een ding, waarvan ik niet veel begrijp. Wat had hij te maken met die vrouw op

straat?

— Dat lijkt mij nogal eenvoudig, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Die vrouw had op het ogenblik de diamant. Knot wist natuurlijk heel goed, aan welk gevaar hij zich blootstelde, als de diefstal ontdekt werd, en daarom heeft hij zich gehaast, onmiddellijk nadat hij de steen te pakken had, deze ter hand te stellen aan de vrouw, die buiten het huis stond te wachten. Misschien heeft hij de diamant eenvoudig in een zakdoek of een das uit het raam laten vallen.

— Ja, zo zal het wel gegaan zijn. Nu zou ik alleen nog maar willen weten, wat die kerels hier eigenlijk komen uitvoeren.

— Dat zullen wij gauw genoeg weten, antwoordde Raffles, als wij nog maar even geduld hebben. Natuurlijk weet de man die in dat huis woont alles van de zaak af en moet hun op een of andere wijze van dienst zijn, maar hoe, dat weet ik natuurlijk niet.

De twee vrienden moesten ruim een uur op hun observatiepost blijven en de waard begon zich reeds een weinig te verwonderen, wat die Engelse arbeiders zo lang in zijn café hield.

Eindelijk, omstreeks vijf uur ging de deur van het huis aan de overzijde open en er verschenen twee mannen, Knot en waarschijnlijk de man die in het huis woonde, want die hadden zij nog niet gezien; een vent met een tamelijk gemeen gezicht, ofschoon hij op dit ogenblik

keurig was gekleed en een boord en handschoenen droeg.

Raffles en Brand gaven het tweetal geen gelegenheid om zich al te ver te verwijderen, maar dronken hun glas bier leeg en betaalden hun vertering.

Toen zij op straat kwamen sloegen de beide mannen juist de hoek van de Ferdinand Bolstraat om.

Er stopte juist een tram bij de halte, en Knot en zijn metgezel stapten in.

De tram was reeds weg voor Raffles en Brand gelegenheid hadden eveneens in te stappen.

— Er is niets aan te doen, amice, zei Raffles. Wij zullen die tramlijn maar volgen, ik zie in het geheel geen taxi en het heeft geen zin om hier te blijven wachten tot er een aankomt. Wij zijn onhandig geweest, dat is alles.

In snelle pas begonnen Raffles en Brand de tramlijn te volgen.

Het was zeer druk op dat uur in deze volkrijke buurt, en als Knot en zijn metgezel de tram hier ergens had willen verlaten, dan zouden zij zeker ongemerkt in de menigte hebben kunnen verdwijnen.

Raffles begon zich reeds af te vragen of al zijn moeite vergeefs was geweest, toen er juist een onbezette taxi kwam aanrijden waarop Raffles aanstonds beslag legde.

— Waarheen? vroeg de chauffeur.

— Volg de tramlijn, en rijd zo vlug als je kunt, zei Raffles in zijn beste Hollands.

De man haalde de schouders op maar deed wat hem gevraagd werd.

Voor de Amstelbrug stopte hij, draaide zich om en vroeg:

— Hoe moet ik nu verder?

— Nog maar steeds de tramlijn volgen, antwoordde Raffles.

— Best, maar de lijn gaat aan de andere kant van de brug links en rechts.

Raffles en Brand keken elkander aan.

Dat was iets, waarmee zij niet gerekend hadden. Maar plotseling begonnen de ogen van de Grote Onbekende te schitteren: — er was hem iets ingevallen.

— Zeg eens, chauffeur, zei hij, terwijl hij opstond en op het voorbankje leunde om zachter te kunnen spreken. Kun je mij ook zeggen, of er hier ergens in de buurt een diamantslijperij is?

— Dat zou ik menen! riep de chauffeur. Nooit van Van Dam gehoord?

— Eerlijk gezegd neen, chauffeur, antwoordde Raffles, die er natuurlijk wel degelijk van gehoord had; staat deze fabriek dan aan een tramlijn?

— Ja, dan moeten we rechts afslaan.

— Doe dat dan, maar rijd niet geheel door tot de fabriek. Ik moet daar in de buurt een paar kennissen ophalen en dan lopen we wel verder.

Raffles nam zijn zitplaats weer in en de taxi reed de Amsteldijk op.

— Is het nu in orde? vroeg Brand die van het gehele gesprek niet veel begrepen had.

— Dat geloof ik wel, Charles.

De twee vrienden hadden weinig tijd, te genieten van de aanblik, welke de Amstel op die heerlijke zomermiddag opleverde, want reeds vijf minuten later stopte de chauffeur en zei:

— Hier hebt u het oude stadhuis van Nieuwer Amstel, en als u het hoekje hier omgaat, ziet u rechts een fabriek van rode steen, met een groot hek er voor. Daar moet u zijn. U kunt zich onmogelijk vergissen.

— Dank je wel chauffeur. Tot hoe laat werkt die fabriek?

— Het is nu kwart over vijf, dus over een minuut of tien gaat de fluit.

Raffles en Brand stapten uit, en de chauffeur kreeg een fooi, waarop hij zeker niet gerekend had.

De twee mannen gingen de hoek om en een ogenblik later zagen zij

tot hun voldoening dat de rit niet tevergeefs was geweest, want daar liepen Knot en zijn vriend langzaam op en neer, blijkbaar op iemand wachtend.

Raffles en Brand stelden zich verdekt op en ongeveer tien minuten later werden de hekken geopend, en kwamen de slijpers, snijders en klovers naar buiten, helaas heel wat minder in tal dan vroeger.

Knot en zijn metgezel stonden een eind verder te wachten, en toen de stroom arbeiders begon te verminderen, zagen Raffles en Brand, dat zij een derde man bij zich hadden, die met een klein pakje in de hand zo juist de fabriek had verlaten.

Het was een jonge man, die enigszins verbaasd scheen te zijn, de twee mannen daar te vinden, die hij geen van beiden schéén te kennen.

Raffles en Brand zagen hoe zij een ogenblik met elkander spraken en daarop gezamenlijk verder gingen.

Raffles liet hen voorbij gaan, en begon hen toen te volgen.

— Wat zou dat nu toch betekenen? vroeg Brand zacht.

— Ik geloof, dat ik het wel een beetje begrijp, amice, antwoordde Raffles. Die jongeman houd ik voor een bekwaam werkman.

— Waaraan zie je dat?

— Aan zijn uiterlijk kan ik het natuurlijk niet zien, maar ik denk dat die vriend van Knot wel eens van die diamantslijper gehoord heeft. Het is heel begrijpelijk, dat de dieven, als zij de diamant veranderd willen hebben, zich beter tot de werkman kunnen wenden dan tot de patroon.

— Maar dan zou die jongeman dus als een medeplichtige moeten worden beschouwd! riep Brand uit.

— Wie zegt ons, dat hij het werk vrijwillig zal doen, of heeft gedaan, zei Raffles.

Brand keek zijn vriend vragend aan, maar Raffles had zijn pas versneld, vast besloten, om ditmaal de verdachte niet meer uit het oog te

verliezen.

Hij stapte tegelijk met de drie op een tram, waar het zo vol was, dat men er zich nauwelijks bewegen kon.

Bij de Munt stapten de drie mannen uit en Raffles en Brand volgden dit voorbeeld.

Het drietal vóór hen ging de Kalverstraat in en trad een bodega binnen.

Daar Raffles en Brand met het oog op hun kleding moeilijk hetzelfde konden doen, bleven zij noodgedwongen wachten.

Hun geduld werd op de proef gesteld, want het duurde drie kwartier vóór Knot en de twee anderen weer te voorschijn kwamen. Deze richtten nu hun schreden naar het Rembrandtplein, waar zij een der grote restaurants binnen gingen, waar schijnlijk om er te middagmalen.

De twee vrienden overtuigden zich, door een blik door de grote spiegelruit, dat dit inderdaad het geval was, en besloten toen, zelf wat te gaan eten in een kleiner restaurant daar naast.

Zij maakten spoedig gedaan, want zij wilden het drietal niet uit het oog verliezen.

Weer buiten gekomen, moesten zij nog een half uur wachten, voor het drietal eindelijk weer verscheen.

De jonge diamantbewerker zag er een weinig opgewonden en rood in het gezicht uit. Hij had waarschijnlijk meer wijn gedronken, dan goed voor hem was.

Met Knot en de andere man liep hij de Amstelstraat in, waar zij een schouwburg binnen gingen.

— Zo... zo...! mompelde Raffles, de heren zijn van plan de avond verder aangenaam door te brengen. Wij hebben nu mooi de tijd om Henderson te ontbladen. Ik heb een idee, dat wij zijn hulp goed zullen kunnen gebruiken.

Hij zag nergens een publieke telefooncel en ging daarom een sigarenwinkel binnen, kocht wat sigaretten

en belde Henderson op. Hij duidde hem uit, dat zij naar het Centraal theater gingen en dat hij daar ook moest komen.

Vervolgens kocht hij voor zichzelf en Brand een paar plaatsen in het theater waarin de drie mannen, die hij volgde, zo even waren binnen gegaan.

Een half uur later zagen zij Henderson binnen treden, die, na enig zoeken, eindelijk een plaats scheen te vinden, niet ver van Raffles en Brand af.

Het duurde enige tijd, voor de reus hen had ontdekt.

Raffles zorgde, bij het einde van de voorstelling bij de zaaluitgang te staan, terwijl Brand reeds eerder was vertrokken om voor een taxi te gaan zorgen.

Dit bleek een goede maatregel, want de drie mannen, die zij achtervolgden, bleven tot het einde van de voorstelling en toen waren alle taxi's van hun standplaats verdwenen.

Het drietal enterden een tram, die ook al overvol was, maar hen toch in de Ferdinand Bolstraat bracht.

Het was bijna middernacht en in de Jacob van Campenstraat was reeds geen sterveling meer te zien.

Raffles en zijn metgezellen waren snel uitgestapt en zonden de auto weg.

— Ik vertrouw de zaak niet, mompelde Raffles, toen hij de drie mannen had zien verdwijnen, in het huis van Knot's medeplichtige. Kom lui, wij zullen er direct bij moeten zijn.

De hele toeleg was nu duidelijk. Wij zullen door het naastgelegen huis trachten binnen te dringen. Wij gaan over het dak.

— Maar wat verwacht je dan eigenlijk wel? vroeg Brand.

— Ik verwacht, dat die diamantdieven de jonge man met geweld zullen dwingen de steen te veranderen. Kom, laten wij voortmaken!

De drie mannen begaven zich naar het naastbijgelegen huis.

Het eenvoudige slot van de huisdeur te openen, betekende voor een man als Raffles minder dan niets, en een paar minuten later hadden de drie mannen de zolder bereikt.

Zij klommen door het dakvenster op het platte dak, en bijna aanstonds vernamen zij een zacht gonzend geluid.

— Wat zou dat zijn? vroeg Brand.

— Dat is het snorren van een kleine motor, Charles, en die motor brengt waarschijnlijk een diamantmolen in beweging, een platte schijf, waarop boort, dat is diamantafval met olie vermengd, is aangebracht, waarop briljanten worden geslepen. Ik hoop, dat wij niet te laat zijn om te voorkomen, dat zij de steen verknoeien.

Zij kropen een eind verder tot het volgende huis, en daar boog Raffles zich voorover. Plat op zijn buik liggend wierp hij een blik door de kier van het gordijn, dat het raam van een zolderkamer afsloot.

Hij zag daar een jongeman, die in zijn hemdsmouwen met een doodsbleek gelaat over de sneldraaiende schijf van een diamantmolen gebukt stond.

De grote diamant van de Radjah van Sholapur lag naast hem en op een gascomfoor lag de slijptang, waarvan de dop verwarmd moest worden, om de diamant te kunnen vastmaken.

Links en rechts van hem stonden vier mannen, waarvan er een een revolver in de hand hield, terwijl de anderen met gummiknuppels gewapend waren.

De jonge diamantslijper was hierheen gelokt, om, desnoods onder bedreiging van de dood, de diamant een andere vorm te geven.

Raffles aarzelde geen ogenblik.

Hij trok zijn revolver, gaf zijn twee vrienden een wenk, liet zich in de dakgoot zakken, waarna hij en Henderson, die hem gevolgd waren, het dubbele venster openduwden en naar binnen sprongen.

Met een onwillekeurig gebaar had Knot dadelijk de hand naar de diamant uitgestoken maar Raffles greep hem in zijn nek en trok hem achteruit.

De man met de revolver wilde van zijn wapen gebruik maken, maar kreeg er de tijd niet toe, want Henderson greep hem om het middel en wierp hem als een oude vod in een hoek, terwijl Brand tenslotte de twee andere mannen met zijn revolver in bedwang hield.

Dit alles was zó snel in zijn werk gegaan, dat de diamantdieven nog niet goed begrepen, wat er eigenlijk aan de hand was, toen Raffles reeds weer bij de deur stond en zei:

— Daar hebben jullie zeker niet op gerekend, hé, lieve jongens, maar ik heb er een hekel aan als men met diamanten knoeit. Ik zal deze steen in beslag nemen, en ik zou Mr Knot aanraden, voorlopig de Londense lucht te vermijden.

Daarop wendde hij zich tot de jongeman, die bleek, maar zichtbaar opgelucht zijn jas weer had aange-trokken en zei op ernstige toon in zijn beste Hollands:

— Dit moge u een lesje zijn, om niet voetstoots vreemdelingen te volgen, die zich als vrienden voordoen en om niet te veel te drinken. Ga ons nu voor, dan zullen wij u in veiligheid brengen.

De jonge diamantslijper liet zich dit geen twee keer zeggen en glipte de deur uit, die Raffles van buiten op slot draaide.

Zij snelden de trap af, en bereikten ongehinderd de straat.

Daar gekomen zei Raffles tot de jonge diamantbewerker, terwijl hij hem een bankbiljet in de hand duwde:

— Hier is geld; zie zo gauw mogelijk een taxi te krijgen om u naar huis te brengen. Gij gaat rechts, wij gaan links.

Terwijl de jongeman zich snel verwijderde, verdwenen Raffles en zijn metgezellen snel in de duisternis.

In een stil steegje ontdeden zij zich van hun vermomming en om één uur in de nacht kwamen zij aan het Amstelhotel aan, en zochten hun kamers op, alsof er niets gebeurd was.

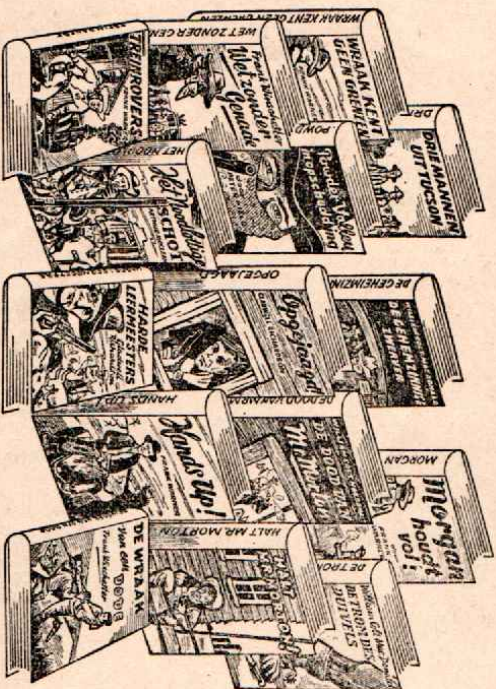
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het gevecht onder water

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

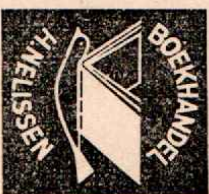

betalbaar f 5.- of meer
per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Nooitietsge Schot, door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters, door Gludwell Richardson
4. Hands Up, door Frank Warner
5. De wrak van een Dode, beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade, beide door Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding, door Peter Field
8. Opgelraagd, door Gludwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton, beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton, door Frank Warner
11. Wraak kent geen grenzen, door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson, door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige Zwerfver, door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol, door Frank Warner
15. De Trom des Duivels, door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 679007

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....
L. L.
ADRES: .....